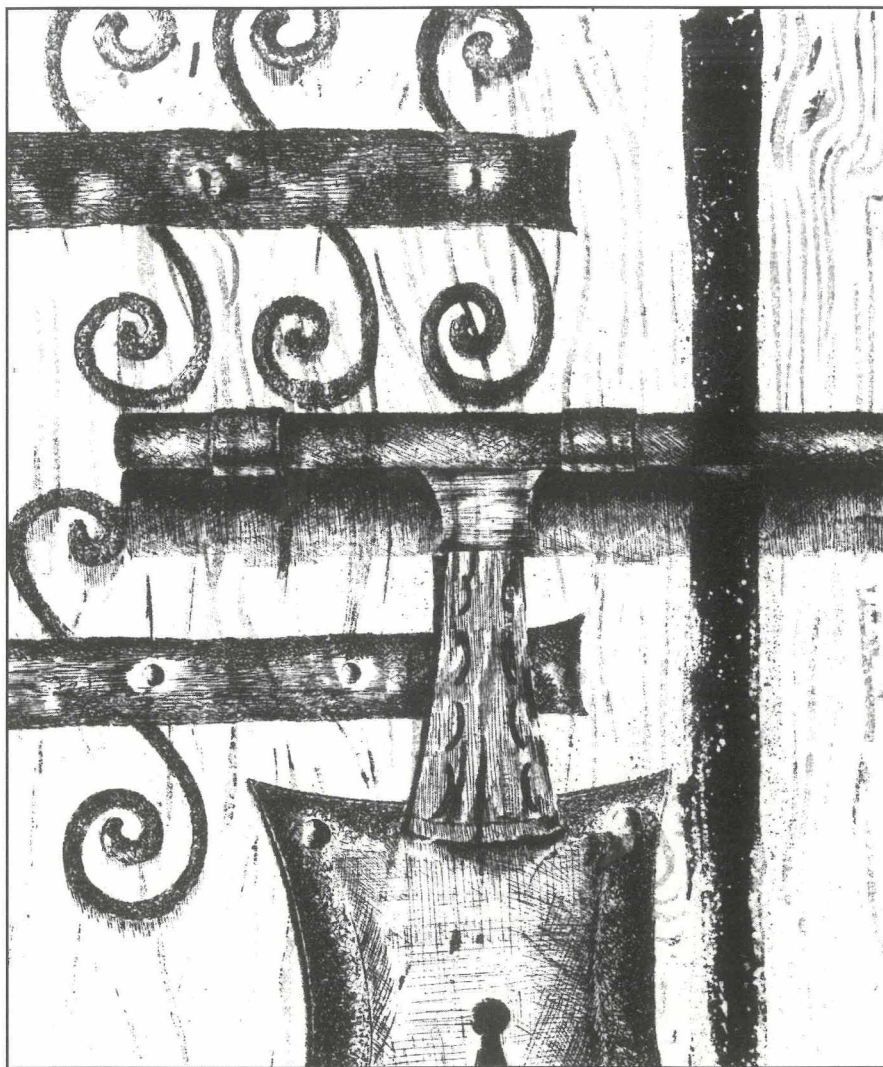

El Soroll De Les Fonts

H. Font 92

Revista Trimestral Sant Joan les Fonts
núm. 11 juny 1993. Exemplar gratuït

turisme informa

Aquest trimestre l'Oficina d'Informació i Turisme ha tingut una gran activitat. Gaire bé cada mes hem rebut alguna personalitat relacionada amb l'Ajuntament de la població agermanada d'Ydes, que ens ha visitat amb objecte d'anar perfilant la fira de mostres que es portarà a terme a Sant Joan les Fonts durant els dies 19 i 20 de juny.

La setmana del 19 al 23 d'abril, com en anys anteriors, ens van visitar els escolars d'Ydes, complint el programa d'intercanvi escolar entre les dues poblacions, aquest grup va visitar la zona volcànica de la Garrotxa, la interessant col·lecció de papallones del senyor Enric Masias i durant el dia 21 es van desplaçar a les ruïnes d'Empúries, aprofitant el viatge per contemplar el cingle basàltic de Castellfollit de la Roca, la població romànica de Besalú i la vila olímpica de Banyoles amb el seu llac. Al dia següent es van passejar per Sant Joan les Fonts veient els seus monuments romànics i medievals i a la tarda van visitar la indústria Torraspapel, on van ésser obsequiats amb mostres de la seva producció. El dia 23 van partir cap a Ydes i durant l'esmorzar es va obsequiar les professores acompanyants amb les roses commemoratives de Sant Jordi.

El dia 25 d'abril vam ser present en el Certamen Internacional de Turisme que va tenir lloc a Barcelona, on es van repartir gran quantitat de tríptics de la nostra població. Durant els dies del certamen es va passar repetidament la nostra cinta de vídeo de promoció, que va ésser contemplada pels nombrosos visitants.

El dia 23 de maig vam muntar un estand a la plaça de Santa Pau, amb motiu dels actes de la representació del tríptic "De l'estany als volcans", en l'esmentat estand van estar-hi representats els nostres artesans artístics i gastronòmics i durant tot el dia es va anar passant la cinta de vídeo de Sant Joan les Fonts i es van repartir tríptics i auques de Sant Joan. L'estand va ésser molt visitat pel nombrós públic que va acu-

dir a l'acte.

La setmana del 24 de maig els nostres escolars es van desplaçar a Ydes, tancant així el cicle anual d'intercanvi escolar.

El dia 30 d'abril vam rebre un grup de la comissió de festes d'Ydes-Bourg.

El dia 20 de maig va arribar el dècim equip de bombers d'Ydes, alguns dels quals venien acompanyats pels seus familiars.

El propassat dia 29 de maig es va desplaçar a Ydes una comissió composta per l'alcalde senyor Xavier Sala; el primer tinent d'alcalde, senyor Ermel Solà; el tinent d'alcalde d'Hisenda, el senyor Miquel Verdaguer i el responsable de l'Oficina de Turisme i coordinador de la Fira de Mostres Internacional.

El motiu d'aquest ràpid viatge va ésser el d'ultimar detalls en l'organització de la fira internacional que es portarà a terme a la nostra població els propers dies 19 i 20 de juny i en la qual hi prendran part industrials, comerciants, artesans i artistes de la nostra població i de la població germana d'Ydes.

Els dies 24 i 25 de juliol tindrà lloc a Ydes una fira de característiques semblants, per la qual cosa es desplaçaran a la població francesa els artesans i artistes que ho desitgin i hi estaran presents els nostres comerciants i industrials amb el fi de donar informació i establir contactes per a un futur intercanvi dels seus productes.

Com podreu veure ha estat un trimestre bastant mogut pel que fa referència a relacions internacionals i quan aquest número surti a la llum estarem a punt d'inaugurar la fira on tants esforços hem dedicat i tanta il·lusió hem posat.

Alfonso López del Valle
Director de l'Oficina de Turisme

VENDA DE PA ARTESÀ

J. DORCA

Carrer d'Olot N° 39

S. Joan de les Fonts

telf. 29 11 98

Properament servei de:
PASTISSERIA - REPOSTERIA - PIZZES PER ENCÀREC
Comuniquem als nostres clients i veïns que a partir del dia 14-3-93

OBRIREM DIUMENGES AL MATÍ

DES DE LES 7 FINS A LES 14

Horari: feiners de 2/4 de 8 fins a 2/4 de 2 i de 5 a 8

Festius: de 7 a 2

Dilluns no obrim

Director / Cap de Redacció:
J. Carles Gómez Cacho

Administració / Publicitat:
Josep M. Rull
Jordi Sucarrats

Redacció:
Josep M. Pérez
M. Clara Sánchez
Esther Santaló
Nuri Gussinyer
Alfonso López del Valle
Joaquim Faja
Joan Guirado
Jordi Valverde
Anna Mir
Pere Juanola
Pep Noguer

Dip. legal: GI-966-90

Fotocomposició:
Imatge i Lletre, s.l.

Impressió:
Dalmau Carles, Pla. s.a.

Exemplar gratuït
Tiratge 1.200 exemplars

REVISTA PATROCINADA PER
L'AJUNTAMENT DE
SANT JOAN LES FONTS

Portada:
Pilar Fontaniol

La redacció no es fa responsable de les opinions expressades en els articles; només l'editorial reflecteix la manera de pensar de la revista.

Nota de la Redacció:
Si algú no rep la revista puntualment al seu domicili, si us plau, poseu-vos en contacte amb nosaltres (Tel. 27 02 12 i 29 07 39).

ÍNDEX

Editorial	3
A cau d'orella	3
Sorolls d'un any.....	4-5
Entitats	6-9
L'Ajuntament informa	10
Col.laboracions i opinions.....	11-12
Reportatge	13
Salut	14-15
Art.....	16-17
Esport i lleure	18
Lletres	19-20
Música i marxa.....	21
La nostra història	22
Programació	23
Calaix de sastre	23

editorial

Més temps de l'habitual ha passat des de l'última vegada que ens vàrem trobar. El motiu no va ésser un altre que el de reduir despeses. Nosaltres preteníem fer un número el mes d'abril, que fes de pont per tornar a sortir el tercer mes de cada trimestre, amb el qual aquest any es publicarien cinc números de la revista. Aquest número-pont no ha sortit i ja estem al mes de juny.

Com ja sabeu tots, estem ja de peus en un esdeveniment molt important per a la nostra població: la I Fira Internacional de Mostres, de la qual en parlem a la nostra revista. Aquesta Fira, a més, serveix d'entrada a la nostra Festa Major, que situada a les portes de l'estiu, fa que sigui encara més "calorosa". Esperem que tots aquests actes serveixin per "barrejar" tots els santjoanencs en un clima de cordialitat i simpatia.

La revista no experimenta, aquesta vegada, grans canvis. Cal destacar l'homenatge a les germanes del Diví Pastor, al qual ens vàrem afegir, en parlem al nostre reportatge central. L'apartat "A cau d'orella" canvia d'objectiu, i ara servirà per comentar des de la Redacció "coses" que passen a Sant Joan, d'una forma crítica. En aquest número hem donat entrada al Medi Ambient amb interessants temes d'actualitat. A la resta de seccions trobareu temes d'interès per a tots, i a les quals, us recordem, pot col·laborar tothom.

Per finalitzar us desitgem que passeu una bona Festa Major i un bon estiu, ens retrobarem al final d'estiu.

Fins la propera.

J. Carles Gómez Cacho
Director

a cau d'orella

El panorama esportiu santjoanenc és desolador. Començarem pel CP "Castanyer", lloc indispensable per apropar els nois i noies al món de l'educació física i l'esport, formant part de l'educació integral de l'alumne. Aquest any per una sèrie de circumstàncies, els alumnes no han tingut un professor d'educació física, dedicat exclusivament a aquesta activitat i a la de mantenir viva la vida esportiva del centre, mitjançant també l'esport extraescolar, que també s'ha vist afectat.

Passem als dos clubs d'esport federat del nostre municipi (mostra clara de la intransigència humana) el Club Polisportiu Santjoanenc i l'Agrupació Esportiva de la Canya. Del primer en sabem poc, ja que des del canvi d'Ajuntament, l'equip directiu s'ha tancat en banda amb un hermetisme informatiu respecte als mitjans de comunicació de la nostra població, i fins i tot de fora, negant-se tant a escriure en la nostra revista, com heu pogut comprovar, com a parlar per Ràdio Sant Joan, a la qual han estat convidats moltes vegades. Quant als intents d'apropar la gent de l'esport, ells tampoc han estat presents mai. Del segon, tot i ésser més petit, en sabem més coses perquè d'una forma senzilla, sense grans pretensions i amb algun problema, ha anat prosperant progressivament.

Per últim tenim l'Ajuntament. Aquesta entitat, en el tema esportiu, ha de procurar promoure l'esport, sobretot el popular, el de tothom, a més de col·laborar en l'escolar i el federat. De moment aquest estiu no hi haurà campanya esportiva i ja no existeix la figura del coordinador esportiu. Les raons d'aquestes desaparicions, amb un cop de ploma, són la de manca de productivitat (es gastaven massa diners per la poca gent que hi participava), i la crisi econòmica, encara que no es va intentar res per refer aquestes activitats, que no han de ser únicament d'estiu, també a l'hivern pot haver-hi esport per a tothom. Tampoc sembla que hi hagi perspectives de potenciar una mena de Comissió Esportiva o Patronat, per organitzar, coordinar i promoure l'esport a Sant Joan. Com veieu les perspectives són una mica negres. Potser hi ha gent que està on no hauria d'estar i al contrari. Intentarem ser bons esportistes i veure-ho amb una mica més d'optimisme. Però, si fossin esportistes...

La Redacció

sorolls d'un semestre

Gener de 1993

– L'any va començar amb una notícia no gaire agradable per als santjoanencs, l'Ajuntament ens anunciava una retallada forta del pressupost municipal previst per a l'any 1993.

L'Ajuntament de Sant Joan va aprovar, amb la disconformitat del grup CiU, a l'oposició, un pressupost de 179 milions de pessetes per a l'exercici de 1993, el qual contemplava una reducció del 20% en els ajuts que el consistori atorga a les entitats del poble. L'alcalde del municipi, Xavier Sala, afirmà que el pressupost era realista i condicionat als ingressos que l'Ajuntament percebrà al llarg de l'any.

– Es detecten abocaments de detergent a la riera de Ridaura de Sant Joan les Fonts i se sospita que podrien ser causats pel mal funcionament de la planta depuradora de la Canya.

– La regidoria de Cultura del poble edita un calendari en el qual es mostren les fotografies retrospectives de diversos indrets prou coneguts per tots.

– L'alcalde, Xavier Sala, fa unes declaracions a la premsa on assegura que la forta inversió feta al centre socio-cultural per l'antic consistori (quan Irvin Sala era alcalde), "ha hipotecat l'actuació de l'actual Ajuntament". Per la seva banda, Irvin Sala va replicar dient que el seu equip de govern va fer el centre cultural després d'aconseguir moltes subvencions.

Dissabte, 23 de gener

Una tràgica notícia va commoure tots els santjoanencs. A les dues de la tarda, Francesc Ramírez, veí del poble i ben conegut per tots, va morir d'un tret que li va disparar accidentalment el seu company i amic Josep Serra quan eren de cacera. Els fets van passar quan Serra, que es trobava en una parada del pujolet de Sant Ferriol, va disparar un tret contra unes bardisses que es movien, després d'haver sentit els gossos a prop i pensant que hi havia el senglar que perseguïen. Després de disparar es va adonar que havia mort el seu company Francesc Ramírez. Segons els seus companys, Ramírez seguia el rastre d'un porc ferit i per això va sortir de la parada.

La mort de Ramírez, que va ser instantània, va tenir lloc en una zona situada a quatre hores de camí del lloc fins on es pot arribar amb cotxe. El jutge d'Olot, Santiago Pinsach, es va traslladar al lloc dels fets i va ordenar l'aixecament del cadàver.

Francesc Ramírez, de 37 anys i pare de 3 fills, treballava a l'empresa de Solucions Químiques Eslo.

Entre els anys 1984-87 va ser regidor d'Esports de l'Ajuntament i va ser membre de la Comunitat Intermunicipal de la Garrotxa.

Febrer de 1993

Dijous, 4 de febrer

L'Ajuntament anuncia que promourà habitatges socials en un sector de la Canya amb l'objectiu de dinamitzar l'economia del municipi. L'alcalde, Xavier Sala, va argumentar que "quan les coses no van bé, l'Ajuntament ha d'emprendre accions que el converteixin en un motor econòmic que doni vitalitat al poble".

Els habitatges socials s'ubicarien en una parcel·la situada al costat de la carretera de Camprodon, prop del nucli urbà de la Canya i de la urbanització de la Roureda.

L'alcalde de Sant Joan, Xavier Sala, es reuneix amb el director general d'Administració Local, Joan Sala, per explicar-li per quina raó no es facilita la informació que demana el grup municipal de CiU.

L'empresa d'embotits de Sant Joan les Fonts, NOEL, s.a. projecta pel 1993 la seva expansió a Europa i als Estats Units.

L'Ajuntament de Sant Joan es reuneix amb els veïns interessats a adquirir habitatges socials a la Canya.

El regidor d'Urbanisme de l'Ajuntament de Sant Joan, Pere Reixach, anuncia que estan estudiant diferents projectes destinats a la instal·lació d'un servei de televisió per cable al municipi.

L'equip de govern de l'Ajuntament acorda cobrir amb una teulada metàl·lica l'Estada de Juvinyà, un edifici civil del segle XI considerat un dels més importants dins l'arquitectura romànica de Girona. Aquesta mesura s'adopta per evitar el deteriorament de l'edifici, però cal tenir en compte que aquesta és una mesura provisional.

Març de 1993

Comença el mes amb unes nevades molt fortes que afecten tota la província de Girona, però molt especialment la Garrotxa, el Ripollès i la Cerdanya. Moltes carreteres es van tallar i era obligatori l'ús de cadenes en les altres. L'Ajuntament d'Olot va activar la primera fase d'alerta.

La llar d'avis del poble sorteja un quadre del

El Didal

Carrer Francesc Caula, 1
SANT JOAN LES FONTS

Plaça Major, 8
Telèfon 29 01 78
17857 **SANT JOAN LES FONTS**
(Girona)

sorolls d'un semestre

pintor local, Eudald Camps, amb la finalitat de recollir diners per ajudar els refugiats bosnians que es troben en localitats de la costa catalana.

Dissabte, 6 de març

Torraspapel arriba a un acord amb els creditors per donar suport al pla de viabilitat que el grup paperer Torras preveu adoptar per afrontar la crisi que travessa, després que el desembre passat presentés suspensió de pagaments.

El pla de viabilitat de Torras preveu una reducció del 30% de la plantilla del conjunt de centres que el grup té a Espanya, on treballen unes 4.000 persones. Aquesta mesura representarà per a la factoria Torras la racionalització i modernització de les fàbriques. El comitè d'empresa i la direcció de la factoria de Torraspapel de Sant Joan van signar un acord mitjançant el qual l'empresa presentarà un expedient de regulació temporal de 23 dies al llarg d'un període de 3 mesos.

L'Ajuntament envia una circular personalitzada a cadascun dels habitants del municipi on els informa dels impostos que han de pagar durant aquest any.

L'Ajuntament anuncia que el cap de setmana del 10 al 12 de juny se celebrarà una fira de mostres per promoure diferents productes d'Ydes i de Sant Joan les Fonts (cal dir que aquesta fira de mostres és prevista pel cap de setmana del 19 i 20 de juny).

L'alcalde, Xavier Sala, es reuneix amb els veïns de la Roureda per tal de tractar els problemes de l'enllumenat públic d'aquest sector i sobre la supressió d'un dipòsit d'aigua.

Es planten 59 arbres en diferents indrets del municipi, també es planta gespa i es trasplanten arbres d'un lloc a l'altre.

Abril de 1993

El pols informatiu d'aquest mes es podria resumir amb tres paraules: auditoria, fira i ràdio.

Auditoria: La Fiscalia de Girona presenta al Jutjat de Primera Instància i Instrucció núm. 1 d'Olot l'auditoria feta per l'empresa DBO auditors de Barcelona. La finalitat d'aquesta auditoria és la de "depurar responsabilitats" si es detectessin indicis d'actuacions fraudulentas en l'anterior gestió municipal.

L'auditoria fou una de les primeres actuacions de l'actual equip de govern de Sant Joan en aquesta legislatura. Amb aquesta, s'arriba a una de les darreres fases d'aquest expedient, i aviat es podran llegir els resultats de l'audiència.

Fira: En aquest mes d'abril es comença a parlar de la Fira de Mostres que finalment ha vist la llum el 19 i 20 de juny. L'ànim de l'organització d'aquesta fira va sorgir arran de les conclusions de l'estudi econòmic realitzat per dues estudiants d'econòmiques, i pretén apropar els municipis d'Ydes i Sant Joan a nivell comercial. En aquesta primera edició de la Fira de Mostres hi participen diferents comerciants, industrials, artistes i representants de la Cultura de casa nos-

tra. És previst que l'experiència es repeteixi en terres francòfones, concretament a l'occitana població d'Ydes.

Ràdio: L'emissora municipal de Sant Joan les Fonts ha organitzat, amb la col·laboració de les altres emissores de la Garrotxa i del Ripollès, el Primer Curset Introductor de Ràdio. Aquest curset ha estat possible amb el bon fer de dues professores ajudants del Departament de Comunicació Àudio-visual i de Publicitat de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB. En total hi han pres part 70 alumnes pertanyents a les emissores municipals de la Garrotxa i del Ripollès.

La finalitat d'aquesta iniciativa fou la de donar coneixements teòrics i pràctics a tots els col·laboradors, per tal de millorar qualitativament els programes d'aquestes emissores.

Per altra banda, l'emissora municipal de Sant Joan les Fonts està d'enhorabona ja que li ha estat concedida, per part del departament de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya, la gestió del servei en ones mètriques de modulació. Per tant, a falta de l'aprovació per part del Govern Central, Ràdio Sant Joan és a tots els efectes emissora legal.

Maig de 1993

El mes de maig el marquen el XV aniversari de la nostra Escola de Belles Arts, l'acomiadament de les Germanes del Diví Pastor i els preparatius de la Festa Major del poble.

Quinze anys de belles arts. Durant els actes de la Festa del Roser de Sant Joan les Fonts, es va celebrar el XIV Concurs de pintura ràpida i el XV Aniversari de l'escola. A l'acte d'aniversari hi va assistir un nombrós públic, els directius de l'escola i les autoritats locals.

Cal destacar el paper educatiu que ha fet l'escola al llarg de tota la seva trajectòria, no solament per als menuts alumnes de l'escola, sinó també per a tots els afeccionats al món de l'art. Tothom ha pogut veure de prop les diferents actuacions de l'escola, i cal ressaltar la pluralitat d'artistes i estils que han passat per les seves aules i sala d'exposicions.

Encoratgem als directius de l'escola a continuar la seva tasca.

Germanes del Diví Pastor. Durant aquest mes de maig s'han ultimat els detalls de l'acte d'acomiadament que organitza l'APA. Després de 102 anys de docència, les Germanes del Diví Pastor han acabat el curs escolar 92-93 d'una manera diferent a les anteriors. Aquest és l'últim any que seran al costat dels nostres menuts a nivell educatiu. Sense cap mena de dubte, la petja que han deixat és molt profunda, i per tant, no s'oblidarà fàcilment.

Des d'El Soroll, gràcies per l'encomiable tasca que heu portat a terme, i fins sempre. (Més informació reportatge centra).

Ma. Clara Sánchez - C.
Pep Pérez

entitats

COL·LEGI PÚBLIC "CASTANYER"

L'APA

Tal com vàrem avançar en l'anterior Soroll del mes de gener, els guanyadors del Xè Concurs de Pessebres foren:

Categoria A individual
Primer premi: Miquel Agustí, Joel Padrosa, Ivan Llongarriu
Segon premi: David Darné Aulines
Tercer premi: Sergi Vila Serrat
Categoria B familiar
Primer premi: Miquel Cufí Pineda
Segon premi: Mireia Bartrolí Casadevall
Tercer premi: Jordi Palacios Espinar
Premi especial
Ferran Palomeras Xiqués

Els trofeus es lliuraren al Centre Sòcio-Cultural el dia 11 de gener, amb l'assistència dels professors i alumnes del col·legi Castanyer i Mare del Diví Pastor.

El 18 de febrer fórem convidats a celebrar el Dijous Llarder al col·legi Castanyer per passar el dia als prats de Coran.

El mateix dia també es va celebrar el Dijous Llarder al col·legi Diví Pastor i a la tarda es disfressaren per celebrar el Carnaval.

El 26 de febrer tingué lloc a les monges la festivitat del Pare Josep Tous, fundador de les G.G. Caputxines de la Mare del Diví Pastor.

El mateix dia a les 9 del vespre tingué lloc una conferència-col·loqui sobre Drogodependència a càrrec de la senyora Carme Cunillera, psicòloga del Centre d'Assistència i Seguiment de la Garrotxa i coordinadora de Drogodependències, la qual ens informà sobre el tema amb una gran professionalitat.

El 2 d'abril vàrem assistir a l'acte de presentació del tríptic-resum de l'estudi econòmic de les poblacions de Sant Joan les Fonts - Ydes (França).

L'11 els nens del col·legi Mare del Diví Pastor cantaren les tradicionals caramelles pel poble.

La setmana del 19 al 23 va haver-hi l'intercanvi escolar amb Ydes. El 19 els donaren la benvinguda a l'Ajuntament i el 22 els vàrem acompanyar a visitar la factoria "Torraspapel". A causa de la pluja no es pogueren celebrar les competicions esportives que teníem previstes i ens acomiadarem d'ells.

Per la diada de Sant Jordi també vàrem ser presents al col·legi Castanyer a l'hora de llegir els poemes escrits pels nens de tots els nivells.

El mateix dia al vespre assistírem a la sala de l'Ajuntament a la presentació del treball "Història d'una Polèmica" de Jordi Pujiula i Ribera, sobre la persona de Francesc Caula, organitzat per la regidoria de Cultura.

El 28 tingué lloc a les monges la festa Patronal del col·legi Mare del Diví Pastor.

El 15 de maig organitzàrem al Centre Sòcio-Cultural un recital de cançó lírica i popular catalana a càrrec del baríton Jordi Brugués, acompanyat al piano per Josep Ma. Ortuño. Aprofitem aquestes ratlles per donar les gràcies a aquests dos companys per la seva col·laboració.

Fins al pròxim Soroll.

L'OMIC

Llets fermentades II (Kefir)

Dèiem en articles anteriors que l'adult no pot digerir la llet, aliment necessari en la nutrició pel seu contingut en àcids grassos essencials, albúmines, vitamines, calci i ferments; no pot digerir la llet en la seva totalitat per no produir-se en el seu estómac el ferment renina que li permet la coagulació, aquest problema queda solucionat transformant la llet en iogurt o kefir.

El iogurt, com recordaran, és una fermentació làctica mentre que el kefir és una fermentació alcohòlica.

Morfològicament es diferencien en què el iogurt es presenta en forma sòlida, mentre que el kefir es presenta en forma líquida i espumosa. En el iogurt la caseïna està quallada, mentre que en el kefir està solubilitzada.

Els organismes que produeixen el iogurt són estreptococs làctics i lactobacilus bulgaricus.

Els responsables del Kefir són llevats i bacils entre els quals es troben el lactobacilus bulgaricus, sacharomices, kefir i leuconostoc caucasinano, continguts tots ells en els grans de kefir.

Els grans de kefir es presenten en forma de rugoses boletes i constitueixen un nòdul blanc fressat que arriba a tenir forma d'una patata de mida mitjana.

El kefir, paraula que significa benedicció en turc, és llet fermentada artificialment per l'esmentat leuconostoc caucasinano, fong unicel·lular de gènere torula.

El kefir és poc conegut pel públic d'Europa occidental, s'ha elaborat tradicionalment partint de llet de vaca, ja que el tipus de ferments i lactobacils, s'adapten específicament a la llet vaquina a diferència del iogurt, la simbiosi de la qual s'adapta més a l'ovina.

Les qualitats dietètiques d'aquesta llet són semblants a les del iogurt amb l'avantatge que el llevat que conté allibera gran quantitat de lactassa que afavoreix l'absorció integral de la lactosa.

A les llets fermentades, se'ls han atribuït qualitats quasi miraculoses. Al kefir, se li atribueix la longevitat dels habitants de Geòrgia i Armènia, els quals viuen amb escasses dolències fins a ben passats els cent anys.

Els efectes beneficiosos d'aquestes llets es deuen principalment a què canvien els bacils de putrefacció de

entitats

l'intestí, i substitueixen aquesta flora pel lactobacil de propietats antisèptiques.

Podem parlar de propietats terapèutiques del kefir; el kefir de menys de vint-i-quatre hores actua com a laxant i el de més de trenta-sis com a astringent, i és indiferent l'intermig entre vint-i-quatre i trenta-sis hores.

Els metges naturistes han utilitzat amb èxit el kefir en hipertròfia de la pròstata, hiperglucèmia, artritis reumàtic, infart de miocardi, esclerosi múltiple, anèmia, asma, bronquitis, i en aplicacions tòpiques com antial·lèrgic i antisèptic, per via intravaginal és antiherpètic i combat les infeccions que poden presentar-se en aquest òrgan. Normalment s'elabora a casa, ja que actualment no està industrialitzada la seva fabricació.

L'elaboració

L'elaboració casera és molt senzilla; s'ha de disposar d'un pot de vidre de tancament hermètic, el qual se sotmet a una rigorosa neteja; dins d'aquest es col·loca un nòdul de kefir i llet pura de vaca sense bullir, la llet pasteuritzada o esterilitzada desnaturalitza les enzimes i altres substàncies responsables de les virtuts curatives del kefir. Els gèrmens nocius que pot contenir aquesta llet són destruïts pels bacils làctics i ferments del kefir que actuen com a antibiòtics.

Perquè el kefir es produeixi, és necessari tancar el pot hermèticament per restar-li contingut en aire, ja que és una fermentació anaeròbia (sense aire).

Per la seva elaboració es poden seguir els següents passos:

a) Preparar tres quarts de litre de llet de vaca sense bullir (pot ser també d'ovella o de cabra, encara que és preferible de vaca o euga).

b) Introduir uns cent cinquanta grams de grans de kefir i tancar hermèticament.

c) Deixar-lo vint-i-quatre hores a temperatura ambient i colar a continuació el contingut per separar el nòdul de la resta, que és el que es fa servir.

d) Posar novament el nòdul de kefir i afegir novament llet per repetir el procés les vint-i-quatre hores següents.

El nòdul de kefir es tindrà en una habitació fresca a l'estiu i calenta a l'hivern.

Aquest nòdul va fent-se cada vegada més gran, per la qual cosa és necessari fragmentar-lo i donar la resta a altres persones que estiguin interessades en l'elaboració d'aquest producte.

Alfonso López del Valle

CORAL "AIGUANEIX"

La Coral, darreres impressions de la temporada

El nostre poble potser gaudeix de certs privilegis, però no ens hem d'enganyar. Ha estat terra de músics, però la veu de la seva gent no és utilitzada per viure les més diverses melodies. Sembla ser que les activitats musicals no acabaran de conformar mai el ventall de possibilitats de lleure del poble.

La realitat és que un mínim de gent es continua trobant divendres rera divendres, i per una estona deixa d'existir qualsevol problema de la jornada. La música ho és tot llavors, el present, els sentiments personals de cadascú... De fet, potser no cal que entrem en preàmbuls explicant-vos què és i què significa per a nosaltres cantar una estoneta.

Però el cert és que l'optimisme està de part nostra, i aliats de bracet amb tal company ens hem fet el digne propòsit d'avançar d'una manera o altra. Fruit d'això, han estat diversos els camins que hem seguit aquests darrers mesos; per una banda hem fet un "agermanament" amb gent per a la qual cantar és un acte prou important, d'aquesta manera tenim la possibilitat de treballar plegats gent de la comarca. I des d'aquestes ratlles agraïm als companys de la Coral de les Preses aquest acolliment que ens han mostrat.

La il·lusió no és gens continguda per part nostra, ara podem superar un obstacle fonamental que era el no sentir la nostra veu entre prou companys, podem fer que la melodia sigui d'allò més plena i bonica.

D'aquesta manera hem unificat esforços, cançons i assaigs per tal de poder continuar (que és realment l'únic que desitgem). Alhora, us presentem una altra idea que s'ha anat gestant, i aquesta és l'acte que amb motiu de la festa, i com a final de temporada d'assaigs, preparem per al poble. Així, s'ha pensat un acte musical on, a part de la nostra aportació, la música en serà la protagonista. Us esperem veure a tots, ja que tothom hi és convidat. També us fem un convidat a

**AIGUA
GAS
CALEFACCIÓ**

J.M. QUER

Ptge. de Barcelona, 11 - Tel. 29 01 83
17857 SANT JOAN LES FONTS

AUTO REPARACIÓ
J. GUIX i MIR

AUTO REPARACIÓ
Reparació en general de l'automòbil.
Diesel i gasolina

c/ Paperers, 9. Tel. 29 10 98. SANT JOAN LES FONTS

entitats

deixar de banda, a abandonar aquesta "por" de fer ploure i a deixar sortir aquesta vostra veu...

...esperem que us deixeu convèncer.

La Coral Aiguaneix

Grup "La Maranya"

Als aventurers del poble

Tot i que el temps ens volia tornar a enganyar amb tanta pluja, ja s'acosta altre cop l'estiu. I com cada estiu, junt amb el juliol arribarà una nova aventura intrèpida.

Tornaran les tardes caloroses, les refrescades a la piscina, els jocs d'aquells que fins i tot en Pere i en Pau fan trampes, les caminades que no s'acaben mai, les visites del Mag, els ànecs, la platja, el Castell del Bellesguard, la corda fluixa del circ, les coques que es cremen al forn, els crits histèrics dels monitors, les nits de pluja a dins la tenda, l'aigua gelada de les gorgues, ...i moltes altres sorpreses que tenim amagades sota les mànigues!

Però tot això sense vosaltres podria ser molt avorrit. Esperem poder tornar a compartir aquest estiu!

GRUP LA MARANYA

Als aventurers del poble

Tot i que el temps ens volia tornar a enganyar amb tanta pluja, ja s'acosta altre cop l'estiu. I com cada

estiu, junt amb el juliol arribarà una nva aventura intrèpida.

Tornaran les tardes caloroses, les refrescades a la piscina, els jocs d'aquells que fins i tot en Pere i en Pau

fan trampes, les caminades que no s'acaben mai, les visites del Mag, els ànecs, la platja, el Castell dels Bellesguard, la corda fluixa del circ, les coques que es cremen al forn, els crits histèrics dels monitors, les nits de pluja a dins la tenda, l'aigua gelada de les gorgues,... i moltes altres sorpreses que tenim amagades sota les mànigues!

Però tot això sense vosaltres podria ser molt avorrit. Esperem poder tornar a compartir aquest estiu!

D'interès pels pares

Aquest any però, la realitat amb què es tornen a projectar les activitats d'estiu és un xic diversa.

Tot i que les mateixes il·lusions de cada any ens fan moure per tal de donar forma altre cop al Casal, darrera s'hi entreveuen uns fets que ens condicionen.

Dins el context actual de crisi a tots nivells, el Casal tampoc no se n'ha escapat. El grup La Maranya però, ha estat treballant per tal de tirar endavant aquest nou projecte estiuenc.

Així doncs, el Casal torna a presentar-se com una alternativa de lleure infantil i juvenil, però surt amb algun desajustament de caire econòmic.

Tot i que creiem que molts dels aspectes caldrà que siguin considerats, la idea de la qual partim és bàsicament la que ens ha caracteritzat en els darrers anys.

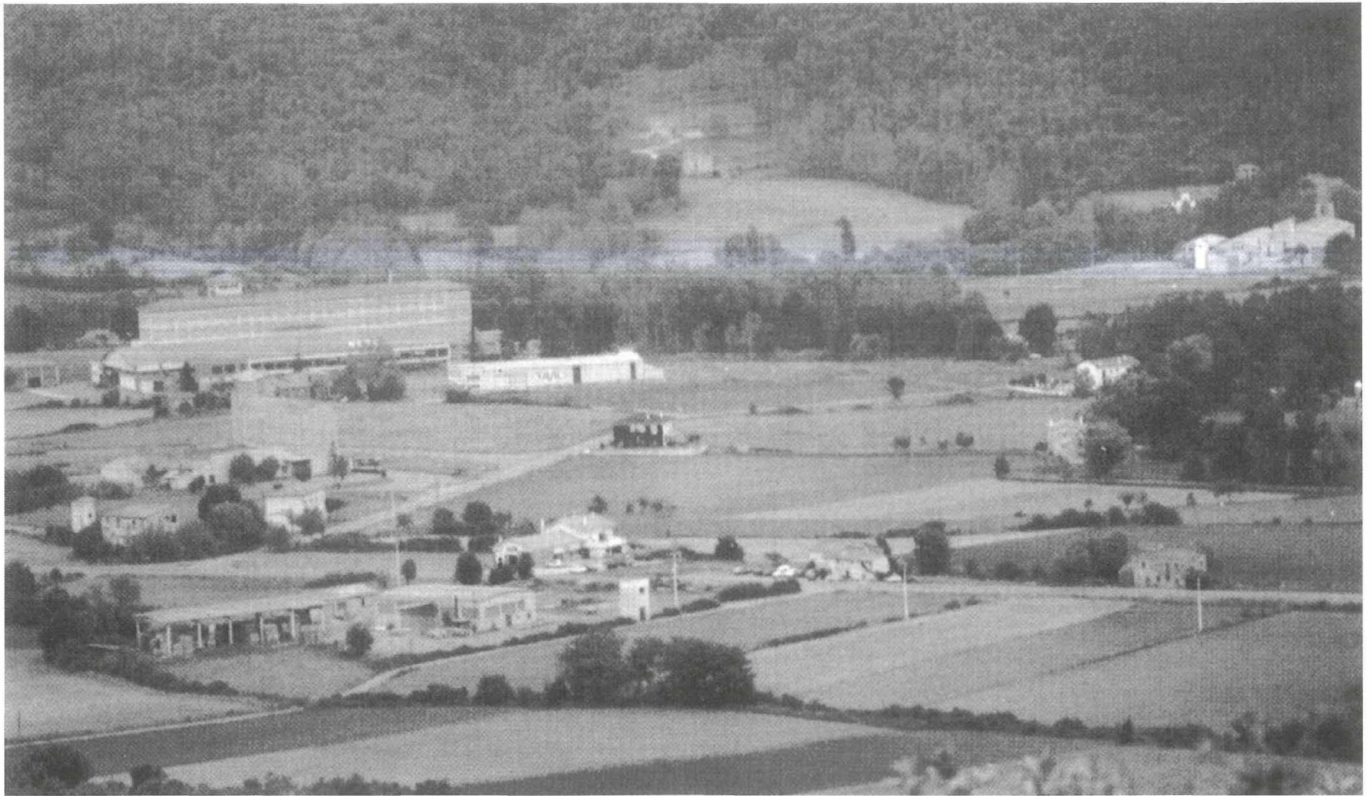
L'esforç serà i és important, és per això que els demanem comprensió.

PUB - OLOT
LUCKY LUKE
Cervesa Whisky Música

electromuntatges
REVI S.A.
Ctra. d'Olot, 7
17858 **SANT JOAN LES FONTS**
Tel. **34 - (9) 72 - 29 08 52 / 29 05 85 - Fax 29 05 92
LA GARROTXA

entitats

COMISSIÓ DE FESTES DE BEGUDÀ

Ha passat un any des que la Comissió de Festes es va fer càrrec de les festes de Begudà. Després d'aquest període, volem fer un balanç de les nostres activitats.

Com ja sabeu vam organitzar l'arrossada, la Festa Major, la festa de Sant Cosme (que feia temps que no se celebrava), la festa de Santa Eulàlia i la nit de Nadal.

Vam fer uns capgrossos, anomenats "Hereu Cosme" i "Pubilla Eulàlia", que van ser presentats, cadascun d'ells, en la festa del seu patró. Vam escollir aquests noms perquè són els sants de les dues esglésies que hi ha ací. Per al ball d'aquests, el mestre Joan Callís i Guix ens va obsequiar amb la composició de la música titulada "En Cosme i l'Eulàlia", i també va compondre una sardana, que es va estrenar per la Festa Major i que porta per nom "La festa de Begudà". A ell tot el nostre reconeixement.

Per tal de deixar constància dels actes i esdeveniments més rellevants que tinguin lloc a Begudà, vam iniciar un Llibre d'Honor que ja hem començat a omplir.

Finalment, la nit de Nadal es va fer un pessebre amb la iniciativa i la participació de la gent del poble.

Tot el que acabem d'explicar han estat els actes més rellevants que s'han fet, però del que som conscients és que no els haguéssim portat a terme sense l'ajut de tothom. La participació del poble de Begudà i la dels comerciants de Sant Joan les Fonts i Begudà ha estat important i encoratjadora. També agraïm la participació de molta gent que amb el seu suport -donació

de quadres per a les rifes, disseny i impressió dels programes, paper per als programes i per al Llibre d'Honor, rellotge per al Centre, i moltes altres coses que de ben segur no oblidem- vam poder tirar endavant les festes. Cal esmentar també l'ajut que rebérem del Departament de Cultura de la Generalitat per al finançament d'una part dels capgrossos.

I finalment no podem oblidar d'esmentar la participació de l'Ajuntament de Sant Joan les Fonts, amb el seu màxim representant, el Senyor Alcalde, i el regidor de Cultura, que ens han donat suport.

Gràcies una vegada més i esperem que aquest any 1993, sigui a gust de tothom.

A continuació us exposem el balanç dels comptes de l'any 1992 de la nostra comissió:

Mes	entrades		despeses
Juliol	206.658	(100.000)	187.507
Agost	848.284	(300.000)	692.199
Setembre.....	2.000		37.910
Octubre	140.000	(75.000)	118.924
Gener	227.270	(75.000)	385.846
Març	1.615		1.108
TOTAL	1.425.827		1.423.494

Queda un sou positiu de 2.333 pessetes.

Les quantitats que hi ha dintre els parèntesis són la part de les entrades aportades per l'Ajuntament. La resta són les aportacions de la gent, de les rifes i del bar.

Març de 1993

La Comissió de Festes de Begudà

col·laboracions i opinions

Una llàgrima per a tu

Fugacitat d'una ombra en l'etern desconsol de l'existència.

Llumetes que s'encenen i s'apaguen en l'obscuritat dels dies.

Sobreviure en les hores de claredat a la llum d'una esperança. I el món que s'enfonsa... que no vol comprendre, que escapa a la veritat, que renuncia a despertar.

Mentre tu, ésser insignificant, et preocupes per la fam, per la mort, per la soledat que ens envolta. Per la història que dia a dia es repeteix absurdament. Pels homes que lluiten en nom dels anhels del seu poble, en lloc de lluitar pacíficament per la comunió dels éssers que habiten la terra. Aquesta terra de tots que gira al voltant de les seves errades, que desprèn sentiments d'odi envers la natura, la mare de l'aire que respirem.

Tu, veu debilitada pel dolor que rodola i que emmudeix el teu ait desesperat, desconfies de la política, del futur, del teu company, que per temença juga a ésser el que els altres volen que sigui.

Tu, etern infant que no comprèn el món dels adults, et preocupes pels nens que vindran, els homes del futur que poden patir el que tu pateixes i qui sap si més.

Tu, que m'estàs llegint, no creguis en les meves paraules, en res ni en ningú si el teu cor no hi vol creure.

Creu en tu, en els teus instints, en allò que estimes i que desitges, creu en l'amor, en la vida mentre continuï existint. Creu en la teva veritat.

Endavant! Plora si tens ganes de plorar. Vessa rius de tristesa, d'amargura i de desconsol per aquest món que t'oprimeix. Però guarda alguna llàgrima per a tu. Guarda-la per als moments de felicitat que sense dubte arribaran.

Susana Gómez Cacho

Voler i no poder

Avui, al voltant de dos quarts de tres, després d'un matí esgotador i amb idèntiques perspectives pel que fa a la resta de la jornada, em disposava a dormir els vint minutets quasi obligats de migdiada.

Estava sol a casa, estirat al sofà i amb la ment en blanc. La música sonava suau, com a mi m'agrada. De sobte, me'n vaig adonar que no estava sol, tenia companyia: la dels veïns. El soroll de cassoles, vasos, xerrameques i les preses per recollir-ho tot a temps arribaven al meu interior com petites granades que volien sabotejar el meu intent de descansar.

Les petjades que sentia no eren les d'unes espadanyes d'estar per casa, més aviat imitaven el so ensordidor de les passes d'un elefant.

De fons, els crits d'una criatura repel·lent, cridant: "Mama, mama!, i la cap de família, a qui faltava temps d'aixecar les seves natges de la cadira per comprovar i analitzar si els crits eren realment motivats o tan sols era la criaturada del dia.

Per uns instants el tràfec de rialles, crits i altres onomatopeies s'esvaïren.

Quin descans!, Buf!, per fi!

Tot seguit, uns sorolls encara més desagradables em feren tocar de peus a terra en menys d'un segon. Era el despertador. Havia consumit els vint minuts de rigor. Faltava poc per les tres hores i el deure trucava a la porta.

S. Mir

Els nacionalismes exacerbats

Tots els nacionalismes són bons i sans per naturalesa. Tot poble té dret a l'autodeterminació, a l'autoestima, a l'autorealització pels conductes de la seva sobirania, de la seva llibertat. Així com la persona ha de tendir a la seva realització personal, a viure al màxim, a acomodar-se en la seva plenitud, les nacions no poden ser menys –si no és així, ens trobem davant d'un engany– i els és legítim i fins i tot necessari –per suposat– autogovernar-se i decidir el seu propi destí. La nació ha de SER i tot nacionalisme autèntic és una porta oberta cap endavant, cap al demà, cap a la plenitud, i a aquesta plenitud, políticament parlant, se l'anomena –ni més ni menys– amb un nom de connotacions entranyables: independència plena. Les relacions entre els diversos països d'Espanya haurien de realitzar-se de mutu acord i amb respecte, un cop reconeguts els drets polítics i econòmics de cadascuna de les seves nacions, això és, amb un tracte d'igual a igual i sobre la base de la seva independència.

Els nacionalismes no són exacerbats en si; el que és injust i exacerbat és aquell nacionalisme que s'oposa amb totes les seves forces al reconeixement d'un país lliure i en pau. Els nacionalismes exacerbats són aquells que no dialoguen, no respecten, no comprenen –o no volen comprendre–, no admeten o s'oposen a l'etern sentir d'un poble, al batejar de la seva pròpia història i així del seu propi cor i a les ànsies completament humanes i irrenunciables de pau i de llibertat dels seus individus, que són la seva única raó de ser.

¿Per què, em pregunto, els cristians i els que ens diem demòcrates no respectem, a vegades, el que és essencial a l'individu, allò que li és intrínsec, allò que el conforma com a persona i li permet de realitzar-se plenament, això és la necessitat que el seu país sigui lliure i pugui volar a pler religiosament i política fins els confins de la terra per ser solidari amb altres països d'igual a igual, per tal d'instal·lar en aquest món la justícia i la veritat?

No ens confonguem, anomenem les coses pels seus noms, això sí. Són nacionalistes exacerbats els que amb aquest adjectiu volen desprestigiar la noblesa del nacionalisme en si i, en canvi, el que fan solament és desprestigiar-se a si mateixos.

Com pot ser? Fins on arribarà la incultura, la cretinat? Fins on la vulgaritat? Fins on?

Independència és democràcia. I així ha succeït en molts dels països europeus. Independència per la via pacífica, a través dels drets més elementals, en sa plebiscit.

Preguem els cristians perquè en el món hi hagi pau i amor i perquè totes les nacions de la terra puguin veure's

col·laboracions i opinions

lliures dels seus respectius jous i puguin viure en plena llibertat per tal d'assegurar-se el seu propi pa i el seu propi futur pels camins de la il·lusió i de l'alegria.

I, si us plau, quan parlem de nacionalisme, no parlem només de Iugoslàvia, posem-hi sempre com a viu exemple a seguir el modern i recent model de Txecoslovàquia. Que Déu els beneeixi i seran feliços. Ja ho crec!

Josep Masllorens

El soroll silencios de l'escola Castanyer

El motiu d'aquest article és molt concret: donar suport testimonial a la protesta que l'escola Castanyer va protagonitzar el passat 9 de març.

I dic això, perquè aquell lector que pensa trobar en l'article un escrit desenfrenat contra l'actual consistori, val més que ho deixi córrer, perquè, amb tota seguretat el desencisaré. En canvi, aquell que espera trobar la denúncia d'una negligència i àdhuc una manera de fer d'un equip de govern, que continuï, perquè en els paràgrafs que segueixen hi llegirà la disconformitat manifesta d'un habitant de Sant Joan.

El recolzament que puc donar a l'acte portat a terme per tots els mestres i tots els alumnes es fonamenta bàsicament en no comprendre per què a l'escola se li emplenava el dipòsit de mica en mica fins que va quedar sense gas-oil.

Hi ha qui ha dit que el dipòsit no es va emplenar de cop donada la situació econòmica de la Casa Gran. Aquesta explicació no exculpa a ningú i per tant no és vàlida en la seva essència.

Si bé és cert que un Ajuntament ha de procurar que les arquitectures municipals estiguin en el degut ordre controlant les despeses que passen per les seves mans, igualment ha de procurar garantir els serveis bàsic, i que per llei n'és responsable.

De fet, mai no havia llegit a la premsa que un Ajuntament deixés de proporcionar gas-oil a una escola, a menys, és clar, que la situació del país no fos gaire confortable com per gastar diners en aquests "luxes". És que tal vegada la situació de Sant Joan encara no s'ha normalitzat? Llegint les declaracions que ha fet l'alcalde en diversos mitjans de comunicació, em donava la sensació que Sant Joan ja s'havia "restaurat". Ara però, no ho tinc tan clar.

Que l'escola quedi sense gas-oil, és un fet lamentable i condemnable, però és més greu la filosofia que ho va permetre i la posterior reacció d'alguns regidors.

Anem pel primer punt: Quina filosofia pot permetre que l'escola pugui quedar sense gas-oil? Pot ser aquella que considera que els nens i nenes de l'escola Castanyer no els cal gas-oil per passar l'hivern. Aquest pensament, però, és un xic cafre, i dubto que sigui el dels nostres governants. En canvi, és més creïble pensar que respon a l'ús d'una mala teoria econòmica que diu "qui menys té, tot ho mana més bé" o el que és el mateix "si l'any passat vas passar amb 10 d'aquest any mira de passar amb 5,99".

Els que es refien d'aquesta teoria econòmica haurien de saber l'altra part de la lliçó, aquella que diu: "la corda es pot estirar però quan s'estira massa acaba trencant-se". No cal fer la traducció veritat?

Passem al segon punt, a la reacció d'alguns regidors quan veuen que tot un col·lectiu és capaç de protestar públicament.

D'entrada, comprenc que alguns d'ells s'estranyessin del fet, ja que malauradament a Sant Joan pocs individus o col·lectius expressen els seus desacords de manera pública. (Que no s'expressin públicament no vol dir que no se'n parli, el que passa és que es fa per canals poc nobles, com són els de les xafarderies anònimes.) Sí que m'estranya, però, que alguns edils s'enfurismessin i tatesessin de forma enèrgica un fet que guardava les formes democràtiques, i que si m'apuren, s'emparava en l'article 20 de la Constitució.

La ràbia i desaprovació d'alguns regidors em genera desconfiança i sospita. És que tal vegada encaranó s'han après quins són els deures i drets dels ciutadans? O és que n'hi ha algun que encara no ha estat capaç de treure's el llustre franquista? És que potser hi ha qui pensa reproduir les actituds despòtiques i paranoiques, tal com ho fa des del seu lloc de treball?

Sincerament penso que a més d'un, li falta un bon vernís democràtic per tal que admeti (sense posar-se gaire nerviós) que en aquest país, i en conseqüència en aquest poble, existeix allò que tantes vegades s'ha dit llibertat d'expressió i diversitat de pensaments.

Lamento sincerament treure de nou aquest tema sobre la taula, però això no evita que aplaudeixi silenciosament la decisió i acció que va emprendre l'escola Castanyer.

Jordi Feu i Gelis

Cafeteria Bar Falguera

SANT JOAN LES FONTS
Tel. 29 07 31

Llamins Glòria

c/ Santa Magdalena, 20
SANT JOAN LES FONTS

*llamins - gelats - pizzes -
entrepans - fruits secs, etc...*

reportatge

6 de juny, un dia memorable

Diumenge 6 de juny de 1993. Són 3/4 de 12 del migdia i l'església parroquial ja és força plena. La coral, encaixonada a la primera absidiola a la dreta de l'altar, entona les últimes notes abans que comenci la celebració. Jo sóc a la filera de bancs del costat de l'altar, davant de la coral. Com que haig de llegir quatre ratlles, mossèn Enric m'ha col·locat a primera fila. Mai no havia estat tan a prop de la barana. Són les 12, sona l'orgue, tothom es posa dret, la celebració ha començat. Les dues portes d'entrada no paren d'obrir-se i tancar-se, és diumenge i ahir era festa a Batet, la gent té son. Mai no havia vist tanta varietat de gent a l'església, excepte al dia del Ram, el de la missa del Gall i 3 o 4 més. Alguna cosa grossa havia de passar perquè tothom respongués d'aquella manera, alguna cosa que ens impliqués a tots, que ens toqués la fibra sensible. La missa ja fa una bona estona que ha començat, l'església és ben plena, al fons hi ha un piló de gent dreta, però les portes no paren d'obrir-se i tancar-se, del meu lloc estant no puc pas distingir si entren o surten, però hi ha molt de moviment. A les primeres files tot està més tranquil, potser sóc massa descarada, però no puc deixar de mirar-les. Mai ningú, que jo sàpiga, no s'ha assegut en aquell banc si elles hi eren, i avui hi són totes, amb el seu hàbit marró, discretes, assegudes al primer banc. Estan d'esquenes a tothom i no saben que tothom les mira, però jo sí. Aquelles dones i tot el que representaven havien estat capaces d'omplir l'església de gom a gom, els santjoanencs, com jo mateixa, vam anar a missa motivats per quelcom més que la nostra fe.

Cap a les 2 comencem a dinar. El menjador del col·legi Castanyer fa més goig que mai, les taules ben paradades, els centres de flors de paper, tot ha estat preparat amb molt de gust. No sé ben bé per què, però tothom fa una cara... resplendent, el somriure i la cordialitat surten de dins amb una espontaneïtat esfereïdora. Un xip en un racó de la memòria ens tornava a recitar les paraules que tantes vegades havíem sentit de les germanes quan érem petits: porteu-vos bé, sigueu bons, no us baralleu, compartiu les coses, penseu en els altres, ajudeu-vos, estimeu-vos...

No sé ben bé si riure o plorar, quin compromís.

Les aules són plenes de dibuixos, de jocs, de color... de vida.

Al meu voltant tothom riu i està content. Jo també, no voldria pas ser la nota discordant, però mentre em surten els clotets a les galtes penso el que representa la festa d'avui: un comiat, un reconeixement, un acte solemne d'homenatge, saldar un deute pendent amb unes dones que fa 102 anys que es dediquen a ensenyar-nos les primeres lletres i les primeres oracions... aquesta festa ho era tot, ho havíem ajuntat tot en una missa, un dinar i un espectacle variat (que no de varietés) al centre sòcio-cultural. Tot estava preparat i programat, però el nostre tarannà era molt espontani, els nostres sentiments no eren pas assajats: teníem tots un comú denominador: nostàlgia. Nostàlgia! Aquesta és la paraula que havia estat buscant tota la missa i tot el dinar. Nostàlgia d'una infantesa viscuda feliçment amb unes dones encantadores en un col·legi encantador... la paraula se m'ocorre precisament ara que sóc a dalt de l'escenari, llegint l'escrit que rememora part de la meva infantesa al Diví Pastor.

Acabo de llegir i la gent aplaudeix amb entusiasme, des de l'escenari no veig si tenen els ulls negats o no, però tots somriuen. És fàcil identificar-se amb unes vivències i uns llocs que tots hem vist i hem palpat, ja sigui perquè hi vam anar quan érem petits, ja sigui perquè hi hem portat els fills o els néts.

Al cap d'una estona el senyor Martínez puja a l'escenari. Ara dos feixos de records s'acumulen al meu

Assegurances
ROSER

c/ Olot, núm. 30 - Tel. 29 05 28.
SANT JOAN LES FONTS

CARNISSERIA LLOP

Av. Cisteller, 3. Tel. 29 02 31
SANT JOAN LES FONTS

reportatge

cap: els de les germanes i els de quan anava a 3r de bàsica, amb el senyor Martínez. Havia tornat amb la intenció de fer-nos cantar una havanera que jo ja vaig cantar quan anava amb ell a classe. Mentre s'acostava a les escales jo pensava com caram se li havia pogut acudir adaptar la lletra de "La Bella Lola", i em preguntava si no hauria estat més fàcil escollir el "Quan jo tenia 4 anys" o qualsevol altra abans d'aquesta. Era còmic tot allò, però era tan espontani i tan ben fet que fins i tot la veu del senyor Martínez em semblava melodiosa entre els compassos marcats al piano per Josep Ma. Ortuño. El cor de veus era esplèndid, immillorable: tot el centre cultural refilava atent a les indicacions del mestre de cerimònies.

En aquell precís instant vaig acabar d'entendre el sentit de l'acte que estàvem representant tots plegats allà, al cine, i vaig saber que aquell cant improvisat quedaria impregnat a les parets d'aquella sala com el record de tants i tants anys de tenir-les a elles entre nosaltres. S'acabaven 102 anys de docència però començava tot un repte per a les germanes que es quedaven: aconseguir "calar" en les generacions futures de santjoanencs que no hauran après les primeres frases a les aules del Col·legi de la mare del Diví Pastor.

Ma. Clara Sánchez
C. Bonfill

Cantar les caramelles ja és tota una tradició a St. Joan les Fonts.

La plaça s'omple de gom a gom quan els nens fan el "balla balla".

Breu ressenya històrica

El 15 de setembre de 1891, l'Exc. Sr. Bisbe de Girona rebia una carta de la parròquia de Sant Joan les Fonts on se li notificava el següent: "Mi venerable Prelado: la instalación de las hermanas se verificó el día 13 según estaba anunciado, gracias a Dios...". Acabava de fundar-se el Col·legi de les Germanes Caputxines del Diví Pastor. Els seus objectius eren ben clars: fer que les nenes de la vila tinguessin un lloc on rebre una formació segons els plantejaments morals i ètics de l'Església Catòlica.

Al front hi havia un frare caputxí: Josep Tous i Soler, conegut també com Fra Josep d'Igalada. Un home senzill, un exclaustat del segle XIX, un simple sacerdot dedicat enterament a tasques parroquials que un bon dia va decidir preocupar-se també pels infants.

Amb el pas dels anys, les germanes van dedicar-se cada vegada més a l'ensenyament dels més petits, nens i nenes, fins a arribar a dedicar-s'hi exclusivament. Una tasca educativa que ha durat 102 anys.

Hostal del Sol

Especialitats: torrades amb tomàquet i
tota mena de embotits
Ctra. Olot-Ripoll, s/n - tel. 26 78 79
17800 OLOT

Clínica dental St. Antoni
José R. Sauchi
Odontòleg

Sant Antoni, 11 baixos - Tel. (972) 29 22 06
SANT JOAN LES FONTS (Girona)

art

Pilar Fontaniol

La Pilar és la nostra artista en aquest número d'El Soroll. Ens ha obsequiat amb una obra diferent a les que havíem tingut fins ara, es tracta d'un gravat. El gravat és una tècnica que per primera vegada surt en la nostra revista, i es tracta d'una tècnica artística realitzada amb els principis de la impressió. Conec la Pilar des dels seus inicis artístics a l'Escola Municipal de Sant Joan les Fonts, on vam estar juntes des que va iniciar la seva trajectòria. La Pilar va aprendre allà les tècniques i la representació figurativa de la realitat, que va continuar desenvolupant a l'Escola de Belles Arts d'Olot, on va fer dos cursos oficials que va continuar després a Barcelona, a l'Escola Industrial, on encara es troba realitzant la seva segona especialitat: gravat, perquè la primera especialitat, disseny de joieria, ja l'ha acabada.

Dels gravats de la Pilar en trobem una mostra en la portada d'El Soroll, encara que en un reproducció fotogràfica no es pugui observar en detall el relleu i el treball que representa aquesta tècnica. Actualment la major part de l'obra de la nostra jove artista es sintetitza en gravat, que ella afirma ser motiu de temps i de desplegament de la tècnica en si en trobar-se encara en fase de desplegament. El gravat ja l'ha portada a una nova fase artística, més abstracta i expressiva i li ha permès fugir de la realitat figurativa.

S'identifica clarament amb el material que utilitza, barrejant diferents materials per tal d'aconseguir uns resultats satisfactoris. Els gravats de la Pilar van de la figuració a l'abstracció i fins i tot alguna vegada introdueix el color, juga amb formes, textures, papers i materials.

Es considera una persona molt detallista, i jo relaciono aquest fet amb els seus estudis de joieria, que li exigien molt detall i perfeccionament amb diferents tècniques i que van fer que busqués la precisió, l'apurament i l'exigència. Afirma que aquests estudis la van ajudar a dominar la tècnica.

La Pilar havia pintat fins fa poc amb molt figurativisme, ja que representant la realitat es desenvolupava més la seva manera d'entendre la pintura; la riquesa del material que utilitza en el gravat l'han portada a sortir una mica d'aquest concepte i expressar-se amb més soltesa i subjectivitat.

A més dels estudis realitzats i mencionats, la Pilar és una persona oberta a noves tècniques i nous coneixements, a realitzar diferents cursos monogràfics de model al natural, joieria, escultura de motlles... També ha participat en mostres col·lectives com: Art Jove a la Torre Malagrida (Olot) i a Sant Joan les Fonts, però encara no ha fet cap exposició individual, això no vol dir que no ho tingui en compte, però de moment, s'ho planteja a llarg termini.

Ja ha participat en diferents concursos de pintu-

ra ràpida, que li proporcionen sobretot aprenentatge a través del contacte amb gent del món artístic, com el de la Cellera. També està present a la Fira de Dibuix d'Olot, on fa dos anys es va dedicar a representar els racons de la Garrotxa, esglésies, camps i cases rústiques, que trobava i que reproduïa en un paper en les seves excursions a la muntanya.

Ella creu que no es neix artista sinó que se n'és fruit d'un treball previ i formatiu, elabora cada obra prèviament, i mai no ha passat cap moment de confusió quant a la seva dedicació a l'art; afirma que l'omple molt i és un plaer cada moment que pot agafar un llapis i un paper per fer quatre notes.

Nuri Gussinyer Galceran

L'Art en el nostre poble

M'agradaria dedicar aquestes quatre línies a comentar l'art o "la moguda" artística del nostre

Fotografia retrospectiva de l'Escola de Belles Arts.

poble, perquè crec és prou important com per ser un punt d'atenció. Un poble de menys de 3.000 habitants amb una Escola de Belles Arts pròpia, no es troba en qualsevol lloc. Vaig assistir a l'acte de lliurament de premis del concurs de pintura ràpida de les festes del Roser de Sant Joan, amb la melancolia dels temps passats, quan hi participava. Vaig viure com tots aquells nens gaudien dibuixant i com els seus pares compartien aquesta afecció, que val la pena no abandonar. L'exposició dels alumnes de l'escola oferia també punts interessants, predominant l'aire figuratiu en la majoria.

Moltes de les persones que es dediquen a l'art en el nostre poble ho fan de manera afecionada, per gust, i això proporciona un gran mèrit a la cultura dels habi-

art

tants, perquè sempre és important de sentir-se recolzat expressant allò que a cada un l'omple, i en el nostre municipi totes aquelles persones que es troben en contacte amb les expressions artístiques, com a una manera de gaudir, de sentir-se amb plenitud personal, d'enriquir les seves hores d'oci, s'hi troben.

Hi ha alguns d'aquests nens que ara es distingeixen amb la seva capacitat artística que poden arribar a ser personalitats conegudes si no abandonen el coneixement de la tècnica que l'escola els ofereix. Tothom està d'acord que a la comarca de la Garrotxa hi ha una capacitat artística remarcable, i dintre d'aquesta el nostre poble n'és un clar exemple, i sinó podríem plantejar-nos el fet que la portada d'aquesta revista ha estat il·lustrada fins al moment per artistes exclusivament del poble, alguns d'ells justament reconeguts i altres en fase de desenvolupament però amb molt bones perspectives. Espero i estic convençuda de no tenir gaires problemes per trobar personalitats per il·lustrar la revista, ja que cada vegada són més els santjoanencs que es troben sensibilitzats amb aquesta manifestació.

Així, doncs, crec que val la pena no desmerèixer el talent artístic que el nostre poble pot aportar i oferir-li un suport que permeti que els nous talents es desenvolupin amb molta ajuda i pocs impediments.

Nuri Gussinyer Galceran

La pintura del zero als ismes (IX)

Hem començat aquesta sèrie d'articles en el moment zero de la pintura per arribar als ismes, comparant l'art amb un peix que es mossega la cua, com succeeix en totes les onades històriques; possiblement estem arribant al punt zero, parlant lògicament del concepte universal de l'art.

Una vegada despallats de tota supeditació acadèmica que ens va enfaixar durant tot aquest temps, fins aconseguir un amanerament, més semblant a una relització artesana que a una manifestació artística totalment lliure. Una vegada que Freud investiga el subconscient, donant una nova transcendència a aques-

ta dimensió immensament complicada, com diria el pensador Teillard de Chardin, que és la ment humana, neix al principi de segle, concretament al 1911, amb les audaces pintures del rus Kandinski que va realitzar la primera aquarel·la abstracta el 1910, neix com dic l'anomenat art abstracte.

Realment aquest art és tan antic com els visons de les coves d'Altamira o les pintures rupestres de totes les coves prehistòriques; els indis americans van pintar i pinten figures abstractes i part de l'art islàmic s'expressa de la mateixa manera.

L'art abstracte està representat per aquelles composicions en què per mitjà de línies, masses o contorns geomètrics, signes o altres formes ideals, se suggereixen éssers humans o objectes, sense veritable identificació, per crear un arranjament rítmic d'imaginació o expressar quelcom específic.

L'abstracció consisteix en considerar certs atributs d'un objecte amb exclusió d'altres (per exemple un tros de paret o part de l'escorça d'un arbre) i el grau d'abstracció d'un concepte ve determinat pel nombre d'atributs que s'hi exclouen.

En la seva evolució temporal, l'abstracte, es desentén de les formes plàstiques, de l'estil i de la tècnica per recrear intuïtivament, sense tema, model, idea preconcebuda, una sèrie d'imatges extretes del subconscient.

L'art abstracte que a vegades s'ha nodrid d'experiències cubistes, surrealistes, dadà, etc., ha anat adoptant múltiples tendències amb els noms de surrealisme abstracte, expressionisme abstracte, pintura gestual, tatxisme, pintura matèrica, especialisme, pop-art i art cinètic.

En la innombrable llista d'artistes que han cultivat i continuen cultivant aquesta tendència tenim figures rellevants com, Kandinski, Amadée Osenfant, Ferrand Leger, Paul Klee, Vitor Vasarelli, Juan Gris, Antonio Clavé, Antonio Tàpies i el més universal, Joan Miró, del qual s'ha dit que pot considerar-se com l'autor del principi de la pintura moderna o actual, mentre Picasso representa el final de l'art clàssic o acadèmic.

Alfonso López del Vall

FORN DE PÀ ARTESÀ Vicenç Vidal

Sta. Magdalena, 21. - Tel. 29 08 32
c/ Com. Cisteller, 15. Tel. 29 09 08
SANT JOAN LES FONTS

POLY-MIR

REPARACIONS DE POLIESTER

Ctra. d'Olot, 34 - Tel. 29 07 66
SANT JOAN LES FONTS

esport i lleure

Presentació de l'Agrupació de Cases de Colònies de la Garrotxa

El propassat 1 de juny al Saló Miró del Consell Comarcal es va presentar l'Agrupació de Cases de Colònies de la Garrotxa, entitat que pretén, segons paraules dels qui presidien l'acte

– Isabel Brussosa, presidenta del Consell Comarcal, i Jordi Valverde com a president de l'Agrupació– portar a terme

una sèrie d'objectius que uneixin els professionals del sector, eliminant competències, i centralitzant la demanda i l'oferta, a través d'un servei comú de gestió.

Cal afegir a la presidència de l'acte, al secretari general de Joventut, senyor Josep M. Coll, que corroborà amb les seves paraules la importància de la creació de l'esmentada agrupació.

Es presentà, així mateix, el material de propaganda consistent en un poster-calendari, que serà el suport principal de la campanya 1993-94. Aquest material s'ha editat gràcies a la col·laboració del Consell Comarcal, Departament de Medi Ambient i Agrupació de Cases de Colònies de la Garrotxa.

Entrevista a Pep Cargol

Pep Cargol: "M'espanta quan em defineixen com un treballador nat"

Són 2/4 de 12 de la nit, a la recepció de l'hotel Calderón (on hi ha el 1r equip de bàsquet del Real Madrid) no hi ha ningú. Espero que no se n'hagi oblidat!, mira que travessar mig Barcelona a aquestes hores i després no trobar-lo... Entro cap a dins, decidida, però no el veig. Començo a posar-me nerviosa. De cop, veig que al fons de la sala, en un racó, hi ha un grup de butaques, hi vaig de seguida i, efectivament, era allà:

– Hola Pep, te'n recordes de mi?

– I tant, ets la Clara no... Però ostres, has crescut molt, et recordo així de petita. (S'aixeca).

– Tu sí que has crescut! Em sento minúscula al teu costat...

– Quan jugaves al 21 al pavelló de Sant Joan, et pensaves que arribaries mai a primera divisió?

– La veritat és que no. La sort influeix molt. Jo crec que he tingut molta sort, mai no m'ho podia pensar que podria jugar al Real Madrid o en un equip de la categoria del Real Madrid.

– Pep, amb tants anys a Madrid, no trobes a faltar l'"acentillo" català quan diuen el teu nom?

– Home, t'hi acostumes. Al començament la gent d'allà no connectaven Pep amb Pepe i van començar a dir-me Pepe, però jo els vaig dir: "No! jo no em dic Pepe, em dic Pep". A partir d'aquí m'han dit des de

Pef, a Pes, a Pez, a Pec...

– I amb el cognom també Déu n'hi do?

– Sí (es posa a riure), no ho tenen gens clar no.

– Ets un treballador nat, si el treball no t'espanta, què t'espanta a tu?

– M'espanta aquesta definició, "un treballador nat", perquè darrera s'hi amaga un toc d'ironia fort. Diuen que un jugador és un treballador nat quan no té talent i a mi em sembla que és al revés. Un jugador amb talent si és treballador pot ser més bon jugador, en canvi si un jugador només és un treballador és difícil que pugui arribar a tenir finura, estil, classe... Els bons jugadors tenen un talent que han treballat.

Pep Cargol en un moment de l'entrevista, a l'hotel Calderón de Barcelona.

– El bàsquet forma part de la teva vida o és la teva vida?

– No, el bàsquet forma part de la meua vida. Penso que la vida són moltes altres coses, enfocar-ho cap al bàsquet seria un error.

– Trobaries divertit que t'imités algú com l'Arús?

– (Riu molt). No ho sé... no ho sé si m'agradaria... sempre que fos respectuós sí. El que passa és que... Tinc molt sentit de l'humor però... però no sé si... bé, al principi em costaria, però després riuria, segur. Me'n ric molt de mi mateix, és saludable...

– Quan jugues a Madrid jugues a casa i quan vens aquí també, no t'hi fas un embolic mental amb tot plegat?

– El que passa és que quan vinc aquí no em tracten com si estigués a casa, encara és pitjor (es posa a riure)!

– Penses que la gent de Catalunya ha assumit que, com a jugador professional, pots jugar on vulguis, o encara et consideren un "impostor" pel fet de jugar amb el Madrid?

– Bé, aquí la gent no ho entén... no sé si ho entén o no ho entén. A vegades sembla que surt més el "forofisme" i el dir: "Què hi fots allà podent jugar aquí!". Però les coses de la vida no van així, es presenten, tens unes opcions i tu en aquell moment les estudies i tries la millor opció que tens. Si t'he de dir la veritat, em preocupa poc que la gent entengui el que jo faig, em preocupa que ho entengui la gent del meu voltant perquè és la gent que m'importa i que m'interessa. Que

esport i lleure

l'altra gent ho entengui és una cosa que no pots controlar...

– El teu germà, en Xevi, sembla que de moment segueix les teves passes... penses que podem tenir un altre Cargol a primera?

– De moment, geogràficament, ja ha arribat més lluny que jo, és als Estats Units. Ell segueix una història diferent de la meua: està dins el món universitari americà, segueix una carrera i al mateix temps juga a bàsquet. També ha après a viure dins aquesta cultura, ha après un idioma diferent... Quan acabi la seva etapa formativa (d'aquí a 2 anys) i torni cap aquí potser podrà jugar amb algun equip... estic segur que sí.

– Quan televisen un partit del Madrid a Sant Joan diuen: "Avui juga en Cargol". Ho sabies tot això?

– Mira, després de fitxar amb el Madrid vaig tornar a Sant Joan i un dia en Corrales em va dir: "Home, a nosaltres no ens pots demanar que siguem del Madrid, però d'en Cargol sí que ho serem!". Per a mi això ja és suficient i és significatiu, vol dir que darrera la coneixença de tota la vida hi ha aquest afecte i aquest "carinyo" que sents.

– N'estàs al corrent de la situació del CPS?

– Sí, almenys ho intento. Sé que aquest any no hi ha equip sènior i que el meu germà Pere no pot jugar... sé que tenen problemes per aconseguir gent, per formar equips de base... però vaja, l'única cosa que jo puc fer és encoratjar-los que continuïn fent coses, que continuïn lluitant i fomentant l'esport, perquè és fonamental per a la formació dels nanos.

– Quan et podrem tornar a veure pel poble?

– Espero poder venir el mes de juliol i espero poder-hi estar uns 15 dies.

Fins aviat, doncs!

Ma. Clara Sánchez Bonfill

La degradació del futbol professional

Voldria convidar-vos a fer una reflexió sobre la degradació que està patint el futbol professional.

L'abans anomenat esport rei no tan sols ha perdut la corona, sinó que a més va donant tombs per un carreró sense sortida.

Culpables? Jo crec que tothom que hi està involucrat té part de culpa, ja que han convertit un noble esport en una societat mercantilista amb afany lucratiu.

Els dirigents de la Federació Espanyola i els de la Lliga de Futbol Professional, per no saber o no voler aplicar els reglaments i permetre que es denunciïn presumptes intents de soborn, sense acabar de demostrar-ho.

Els entrenadors que amb les seves tàctiques ultradefensives han mort la més pura essència del futbol: el gol. Amb això queda demostrat que per a ells és més important no perdre que oferir un bon partit i guanyar.

Els dirigents de la UEFA i la FIFA, ja que no introdueixen noves normes que facin que el futbol sigui més espectacular i protegeixi el futbol d'atac, en comptes de protegir els destralers.

Els àrbitres, que malgrat la forta pressió de què són objectes, no segueixen criteris uniformes, fan ostentació d'una certa prepotència i a més no volen reconèixer els seus errors. Sempre que tenen alguna errada es justifiquen dient que són humans i, per tant, es poden equivocar, cert, però també és cert que els humans reconeixen les seves errades, sempre que siguin perfectament demostrades, però ells es mantenen fermes i això fa que siguin més qüestionats. Jo crec que una cura d'humilitat els vindria molt bé i llavors l'opinió pública sabria acceptar les seves decisions, equivocades o no.

Els jugadors, que malauradament només senten un color, que no precisament el de la samarreta que porten, i això fa que l'educació i el fair-play brilli sovint per la seva absència.

Els directius de club, que disposen d'un capital invertit pels socis, fan i desfan al seu antull i que per

justificar els seus fracassos, i així desviar l'atenció de la seva massa social, es dediquen a llançar atacs i desqualificacions personals, barrejant l'esport i la política amb les més elementals normes d'ètica i educació.

Els mitjans de comunicació, especialment els àudio-visuals, que, amb el seu gran poder de convocatòria, manipulen els esdeveniments de manera que confonen la majoria de la gent i que destaquen sobretot els aspectes més negatius de l'actualitat, donant sempre el paper de víctima a un determinat equip. L'afecionat, malgrat que no veu bons partits ni gols, ha d'abonar uns preus molt elevats, manté polèmiques amb companys i familiars, continua anant als camps i aplaudeix, crida, escridassa, anima i insulta i passa del pessimisme a l'optimisme en qüestió de minuts, el temps que tarda aquella cosa petita i rodona a ficar-se en un o altre forat.

Malgrat tot, però, el futbol continua i així l'opinió pública pot parlar de la corrupció, de la violència, dels insults i de les vagues arbitrals mentre que d'altres qüestions molt més serioses i més importants queden en un segon terme; els polítics agraeixen, ja que d'aquesta manera els deixen més tranquils.

J. Guirado

lletres

De premi a premi, i escric perquè em toca

Arriba l'estiu i amb la calor la disbauxa de les festes. No fa ni dos dies que tremolàvem de fred al costat de l'estufa, i llavors la gelada es va fondre i va aparèixer, com sempre, l' enamoradissa primavera. Amb la primavera aquest any hem viscut altres coses a part dels primers petons amb gust de pol·len; l'abril del 93 va arribar carregat d'esdeveniments literaris importants. Vam viure, com sempre, el tradicional dia de la rosa i el llibre, per Sant Jordi, però a més vam recordar amb melangia els deu anys de la mort d'una gran escriptora: Mercè Rodoreda. Una dona amb una vida plena i tràgica, que va viure una infantesa especial al costat d'un avi estrambòtic i uns pares afeccionats al teatre, però que va haver de créixer ràpid per culpa d'una guerra que va portar-la a l'exili. Rodoreda va crear un tipus de literatura molt personal, una literatura especialment perfecta per descobrir o recordar sota l'ombra d'un d'aquests arbres tan verds que ara creixen arreu.

De fet, però, és d'una classe de producció literària diferent de què volem parlar en aquest article. És sorprenent observar com, en una societat com la nostra on cada dia hi ha menys temps ni interès a llegir, l'aparició de llibres augmenta a un ritme espectacular. Algun crític ha parlat –fent servir una imatge massa còmica perquè la puguem deixar passar per alt– d'una literatura "iogurt", és a dir, obres curtes per ser consumides ràpidament, productes de mercat que funcionen d'acord amb la moda i que si no es consumeixen de pressa arriben a caducar. Pilar Rahola, que abans de treballar en política es movia pel món editorial, demostrava estadísticament que 70 de cada 100 llibres publicats desapareixen de les llibreries amb la mateixa rapidesa amb què hi havien arribat i que, per tant, només un 30% de les obres publicades en català és capaç d'aguantar un temps prudentment llarg en l'aparador d'una llibreria. Sense cap mena de dubte, en aquesta "set de producció" hi tenen molt a veure els premis literaris. Podem reconèixer que aquests premis tingueren un moment precís en la nostra història, un moment que podem situar al començament de la dècada dels seixanta, quan la literatura catalana necessitava incentius poderosos per poder sobreviure enmig de la lluita antifranquista. Afortunadament, l'època fosca va quedant lluny, però a mesura que anem avançant cap a un gris de tons més clars, els premis literaris augmenten desproporcionadament. Tant és així, que el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat publica un Anuari de premis i ajuts de treball per a obres en Llengua Catalana on se'n recullen més de dos-cents. És clar que aquesta situació, que fins ara hem pintat tan inconvenient, també comporta molts avantatges. Evidentment, sovint els premis són l'únic camí que tenen molts escriptors per poder publicar i ser coneguts, a part de la sucosa dotació econòmica que poden aconseguir, no només els diners del premi, sinó els drets de venda que els assegura l'editorial consolidada o l'organisme social que hi ha darrera (no oblidem el premi Ramon Llull organitzat per Planeta, el Prudenci Bertrana d'Òmnium Cultural o els

cinc milions del Sant Jordi de novel·la). Per altra banda, però, el mecanisme actual de premis pot comportar un perillós desprestigi per a la literatura catalana, perquè es genera un excés d'obres premiades que desorienten el lector i donen una mala imatge de la producció literària del país. El lector es troba, al cap de l'any, amb més de 20 obres que han guanyat un premi literari. Si guanyar és sinònim de bona qualitat, això vol dir que vivim una època daurada plena d'escriptors joves, genials i que auguren un futur d'harmonia i qualitat literàries. Però, i si el premi no garanteix aquesta qualitat, llavors què? És lícit deixar a l'abast del lector obres mediocres publicades només perquè han guanyat aquest o aquell altre premi literari? Aquesta situació pot donar una bona imatge de la literatura catalana actual? I tot el moviment social que s'organitza al voltant dels premis més prestigiosos, metàl·licament parlant? Recordo amb quina ironia més fina descrivia un crític el repartiment de premis a la nit de Santa Llúcia; afirmava: "...Era la segona vegada a la història que aquest premi restava sense adjudicar, però la notícia, aparentment, no va semblar impressionar gaire als comensals, a excepció d'un petit grup que va emetre un tímid Oh!, entre cullerada i cullerada de mousse de llimona..." De fet, doncs, la crítica als premis literaris va més lligada al volum d'obres que obliguen a produir que no pas al funcionament en si mateix. Que s'ha de potenciar la creació literària és cert, i que els escriptors joves s'han de poder donar a conèixer, també. Però no podem oblidar que el mercat del llibre es regeix, com qualsevol altre mercat, per la relació producció-demanda i que si es desequilibra el primer element hi ha el perill que la balança es tombi.

Potser la situació dels premis literaris no és tan alarmant com la pinten; potser el pessimisme sobra quan es parla de literatura. El que és segur que ara ja no hi falta, dins el món literari, és el frau. Fa pocs dies els diaris publicaven la notícia d'una investigació referent a un premi de novel·la en castellà. Sembla ser que la desconfiança ja va néixer quan l'associació cultural que l'organitzava, anomenada Atemar (Asociación Técnico Cultural Mar y Tierra) va anunciar que estava dotat amb 60 milions. Una xifra massa inflada que va arrencar sospites des del primer moment. Ara ha resultat que el director de dita organització, Francisco Javier Toledo Pérez, té un ampli historial delictiu on sobresurten una condemna per haver extorquit empresaris barcelonins en nom d'ETA i una altra per amenaçar un important industrial i intentar segrestar-li un membre de la família. El jurat d'aquest nou premi literari havia estat format per conegudes personalitats com Luis Goytisolo (Premi Nacional de Narrativa 1992), Rudy Ventura, Luis Cobos i Àlex Susanna (de l'editorial catalana Columna), entre d'altres. El prestigi del premi estava assegurat, doncs. Si no s'hagués descobert la part il·legal del muntatge, un altre grup d'obres premiades hauria passat a engruixir el patrimoni literari del país. Aquesta vegada, però, els escriptors haurien venut el seu talent a canvi d'una fama fàcil guanyada amb una suma de diners més aviat bruts. Un trama per a una novel·la que, tal vegada, podria quedar finalista en algun dels premis literaris que ofereix el nostre ric àmbit cultural.

Esther Santaló

música i marxa

Eric Clapton

Eric Clapton va néixer el 30 de març de 1945 a Ripley (Anglaterra). Comença a tocar la guitarra als 17 anys i el 1963 forma el primer grup, anomenat "The Roosters", que es desfà al cap de pocs mesos i seguidament s'integra en el grup "Casey Jones & The Engineers". Aquest dura encara menys que el primer i l'octubre de 1963 entra a formar part de "The Yardbirds", el primer grup important de la seva carrera, considerats capdavanters del "rhythm and blues" britànic, amb qui va estar durant un any i mig.

Considerat ja un dels millors guitarristes de l'època, John Mayall, l'anomenat pare blanc del blues, el convida a afegir-se al seu grup "The Bluesbreakers". Amb ells enregistra un àlbum que forma part de la història i que porta per títol el mateix del grup, "Bluesbreakers". El juliol de 1966 abandona John Mayall i juntament amb el baix Jack Bruce i el bateria Ginger Baker formen el primer supergrup de la història, que anomenen "Cream", ja que tots tres havien estat declarats millor guitarra, millor baix i millor bateria de l'any. "Cream", amb un estil avançat a la seva època, va ser fins al novembre de 1968, quan es va produir la separació, la millor banda de blues i rock del món. El doble àlbum titulat "Wheels on fire" és l'obra més important de la seva discografia.

El febrer de 1969 forma un altre supergrup, anomenat "Blind Faith", amb Steve Winwood (ex-Trafic), Rick Grech i el mateix Ginger Baker, que després d'una gira per Amèrica i l'enregistrament d'un LP amb el mateix títol del grup, també es desfà. Al cap de poc temps s'afegeix al duet Delaney and Bonnie i formen la superbanda "Delaney and Bonnie and Friends", amb gent tan important com Jim Gordon, Carl Radle, Jim Price, Bobby Keys i Dave Mason, entre altres.

Després d'enregistrar l'àlbum "On Tour" deixa el grup i el 1970 surt el seu primer disc en solitari, amb el títol "Eric Clapton". Tot i l'èxit aconseguit amb aquest disc, decideix formar el grup "Derek & The Dominos". Amb aquest grup enregistra un LP del qual destaca el tema "Layla", considerat el més representatiu de la seva carrera i un dels millors de la història de la música. L'abril de 1971 es varen separar.

L'agost d'aquest mateix any, Clapton participa en el Concert de Bangla Desh, celebrat al Madison de Nova York, juntament amb Bob Dylan, George

Harrison, Ringo Starr, Leon Russell, Billy Preston i altres músics famosos.

Durant dos anys, Clapton té problemes amb la droga i només fa una actuació el 13 de gener de 1973 al Rainbow de Londres, atenent la sol·licitud de Pete Townshend, el líder dels Who, que es grava en directe en l'àlbum "Rainbow Concert".

El 1974, superats ja els seus problemes, torna de ple a la música amb el disc "461 Ocean boulevard" que el porta als primers llocs de les llistes d'èxits.

A partir d'aquí Clapton fa constants gires per tot el món i van sortint al mercat nous àlbums que el confirmen com un geni de la música. Destaquem "There's one in every crowd" (1975), "No reason to cry" (1976), "Slowhand" (1977), "Just one night" (1980) enregistrat en directe a Tòquio, "Another ticket" (1981) i "Unplugged" que s'ha posat a la venda aquest any i que recull temes dels més importants de la seva carrera, enregistrats en una nova versió, en què Clapton només utilitza la guitarra acústica.

A més de la seva extensa discografia, Eric Clapton ha mostrat la seva qualitat i gran categoria, participant amb la seva guitarra en enregistraments d'altres músics com Stephen Stills, Duane Allman, Billy Preston, Aretha Franklin, John Mayall, Frank Zappa, George Harrison i John Lennon.

Fins aquí uns breus apunts de la carrera d'aquest gran músic, que esperem continuï encara molt de temps.

Francesc Vergés

- RÀDIO
- TELEVISIÓ
- VÍDEO
- HI-FI
- REPARACIÓ

MAQUINÀRIA

-electrònica- **Joan**

c/ Santiago Rusinyol, 15 Tel. 29 08 21
17857 SANT JOAN LES FONTS

ZB MOBLES BRUGADA

VENDES I TALLER:
Ctra. d'Olot, 55
Tel. 29 07 28
17857 **SANT JOAN LES FONTS**

medi ambient

Sabies que cada any es gasten 300 milions de piles d'un sol ús?

Les piles que llencem a les escombraries van a parar als abocadors municipals on es rovellen i descomponen deixant anar el mercuri o cadmi que contenen. Les piles que s'incineren amb les escombraries emeten perillosos metalls a l'atmosfera.

L'exposició prolongada al mercuri causa malalties i pot afectar el comportament.

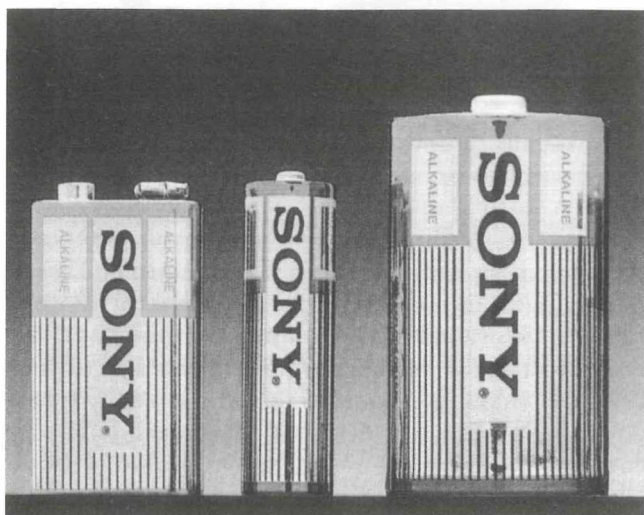
¿Sabies que?

L'any 1956 al Japó, una intoxicació massiva deguda al consum de peix contaminat amb residus de mercuri va provocar 230 morts.

Actualment, per part de les administracions, funcionen diverses campanyes per tal de recollir selectivament les piles esgotades.

Però, què se'n fa de les piles?

Les piles, mitjançant els ajuntaments, Creu Roja,

botigues, grups ecològics, etc. es fan arribar al Departament de Medi Ambient de la Generalitat. Cal saber que existeixen molts tipus de piles, però que pel seu tractament posterior es divideixen en piles botó i piles convencionals.

Les piles botó contenen altres quantitats de mercuri, fins un 30%. Mentre que les piles convencionals el contenen en quantitats més baixes, fins un 0,5%.

Actualment el tractament més interessant s'efectua a les piles botó. Des de l'octubre de 1991, l'empresa TERSA de Sant Adrià del Besós repcepciona les piles botó per tal de reciclar el mercuri, la plata i el metall que formen les piles, i transformar en un residu inert els altres metalls no aprofitables.

Fins avui s'han tractat pel seu reciclatge aproximadament 2.700 quilos de piles botó.

El mètode és el següent:

Inicialment es trituren les piles botó fins arribar a una mida adequada mitjançant un aparell de trituració. Posteriorment, s'introdueixen en un forn de destil·lació automatitzat i controlat per un microordinador. Finalment el mercuri es condensa en un recipient hermèticament tancat saturat d'aigua. A la sortida del forn hi ha una conducció per evitar problemes de sobrepressió al seu interior. Com a mesura de seguretat i davant la hipotètica possibilitat que existís emissió de gasos, l'esmentada conducció passa per una columna de filtració amb carbó actiu per netejar-los al 100%.

El material de l'interior del forn se sotmet a una separació magnètica, d'on s'obté ferralla reciclable i material no magnètic. Aquest material no ferri, es fon en un forn automatitzat d'on s'obté plata i escòria vitrificada inerta, que conté els metalls pesants. La plata és finalment afinada, mitjançant un rectificador de corrent i una cubeta electrolítica, ambdós controlats per automatismes.

Les piles convencionals són emmagatzemades en contenidors hermètics, a l'espera d'establir un sistema de reciclatge o inertització.

El sistema estudiat per la Generalitat consisteix a compactar les piles convencionals en blocs de ciment, per després llençar-los als abocadors.

L'empresa TERSA està estudiant la creació d'una planta de reciclatge de piles convencionals.

Els números de les piles

La Generalitat paga pel reciclat de les piles botó 800 pessetes/kg, més o menys 1 pesseta per pila.

En un any es tracten 1.500 kg. Per tant, el cost anual per la Generalitat és de 1.200.000 pessetes.

El preu de venda per quilogram dels materials reciclats de les piles és el següent:

Mercuri	1.100 pta.
Plata	15.000 pta.
Ferralla	3 o 5 pta.

De 100 kg de piles reciclades:

BAR-PISCINA

CORRALES - CROS

Av. Paperera Torras, 2
SANT JOAN LES FONTS

embotits
eugeni

CARNISSERIA - EMBOTITS CASOLANS

Sant Antoni, 9. Tel. 29 02 05
17857 SANT JOAN LES FONTS

medi ambient

Aproximadament 8 kg corresponen a mercuri.
 Aproximadament 8 kg corresponen a plata.
 Aproximadament 15 kg corresponen a ferralla.

La resta correspon a escòria vitrificada inerta que conté els metalls pesants.

Anualment TERSA ingressa 1.900.000 pessetes per la venda dels materials reciclats.

La instal·lació de l'empresa TERSA està valorada en 15.000.000 de pessetes (parcialment subvencionada per la Generalitat).

Aquesta instal·lació és controlada per un operari especialitzat.

Però, què se'n fa dels materials reciclats?

¿Què es fa amb el mercuri?

Termòmetres

Fluorescents

Productes per farmàcia

Reactius químics

¿Què es fa amb la plata?

Banys platejats

Joieria

Reactius químics

La ferralla es ven als alts forns del País Basc.

L'escòria vitrificada inerta que conté els metalls pesants es porta a una planta de residus inerts.

El paper reciclat

És important saber diferenciar entre paper ecològic, paper reciclat, i paper 100% reciclat ecològic. Mentre que el paper reciclat pot ser ecològic o no ser-ho, el paper ecològic com el seu nom indica sempre ho és.

Paper ecològic:

És el paper fet de pasta de fusta verge, igual que el convencional, en què durant tot el procés de la seva fabricació es tracta que causi el mínim impacte sobre el medi ambient.

Replantant almenys tres arbres autòctons.

La CEE ha tramès als seus membres les normes genèriques del que ha d'ésser un paper ecològic:

La matèria prima utilitzada ha de ser 100% exempta de clor i els seus derivats.

Per garantir les normes de sanitat i alimentació, estan prohibits tots els productes químics contaminants i (o) perjudicials per a la salut, com blanquejadors òptics, colorants, etc.

La depuració de les aigües abocades per la indústria paperera ha de ser suficient per garantir la seva potabilitat i que permeti fins i tot regar vegetals frescos.

L'anàlisi dels fums vertits a l'exterior, ha de garantir l'absència total d'elements tòxics, excepte vapor d'aigua.

Paper reciclat:

És el paper en què en el procés de la seva fabricació no s'utilitza pasta de fusta, però que no garanteix la procedència del paper recuperat ni té cura del medi ambient.

Paper 100% reciclat ecològic:

És el paper en què en el procés de la seva fabricació es garanteix que la procedència del paper recuperat normalment és de postconsum, no causa deterioració del medi ambient, redueix el consum de materials primers (aigua, energia), a més de complir les normes referents al paper ecològic.

Paper recuperat de postconsum:

Diaris, revistes, arxius d'oficina, etc.

La mínima deterioració del medi ambient:

Procés de separació de la tinta del paper recuperat i posterior tramesa a abocadors controlats o possible reutilització.

Circuit tancat de la instal·lació de tractament de l'aigua o depuració.

Tu també pots ajudar el Planeta

Eco-Garrotxa

ELECTRODOMÈSTICS, TVC, VÍDEO, HI-FI

MONTOLIU SO I VISIÓ

(Successors H. Espiguler)

Distribuïdor oficial i servei tècnic propi

SONY

Aiguanegra, 15 - Tel. 29 01 29
 SANT JOAN LES FONTS

RESTAURANT

CAN MANEL

c/ Paperers, núm. 6. Tel. 29 04 72
 Sant Joan les Fonts

reportatge

Emissores municipals: eficàcia que creix en progressió geomètrica

Han passat molts dies des d'aquell 11 de novembre de 1989.

Si em permeteu fer una mica de memòria, el naixement de Ràdio Sant Joan fou tot un esdeveniment per al poble. Molta gent va treballar de valent per veure arribar el dia D i l'hora H. Regidors, particulars, comerciants... Fou bonic veure com un projecte com aquest té una capacitat d'unió tan gran.

També hi va haver crítiques d'uns quants escèptics que no ho acabaven de veure prou clar.

Penso sincerament que el temps ha donat la raó a les persones que varen creure en el projecte des d'un principi.

A Ràdio Sant Joan s'han viscut moltes experiències a través de la multitud de gent que hi ha passat durant aquests tres anys i mig. Ara, penso que és el moment per aturar-nos i reflexionar.

Una emissora de ràdio és, sense cap mena de dubte, el canal més directe de tots els que té la comunicació actual. La ràdio ens permet reflectir a l'instant allò que està esdevenint notícia en un lloc o altre de la nostra geografia. Els grans mitjans de comunicació, dotats d'una infraestructura important, són capaços de fer viure moments importants a una persona situada a molts quilòmetres del lloc on s'esdevenen.

A part d'aquesta capacitat de relat instantani, la ràdio és una comunicació dinàmica, i juga un paper important en el camp de l'entreteniment i la culturalització social. És un mitjà de masses, i com a tal, té la virtut d'aplegar un ventall ampli de públic de diversos pensaments.

Si em deixeu aprofundir més, penso que les emissores municipals –com ara la nostra– juguen un paper molt més important.

La ràdio municipal és el canal més directe entre la gent d'una mateixa localitat. Des d'una ràdio d'aquest tipus es poden cobrir molts més aspectes que no pas amb una de "grossa". Per proximitat als fets, poden captar molt més ràpidament allò que és noticable. Poden tenir molta incidència de publicitat tan a nivell comercial com promocional i, sobretot, molta més visió històrica a l'hora de donar qualsevol dada.

El problema d'una emissora municipal és doble:

per una part ens trobem que juga amb el desavantatge d'estar formada per persones que no es dediquen professionalment al tema de la comunicació, per tant, desconexades de molts paranyes que la tasca planteja. Per altra part, la manca de pressupost implica una relació directa amb la manca de poder adquisitiu i, òbviament, en la infraestructura necessària.

Arriba un punt en què ens preguntem: cap on ha d'anar la nostra emissora municipal?

Mireu, penso sincerament que en el cas de Ràdio Sant Joan hi ha una sèrie de punts que són clars des d'un primer plantejament:

1) Tenim a les nostres mans (a les de tothom) una eina de comunicació de caràcter públic, i per tant utilitzable.

2) Ràdio Sant Joan, com qualsevol altra, té la virtut de ser un nexa actiu entre entitats i institucions i poble, si això se sap utilitzar. Té el poder de donar a conèixer de política, esport, música, art, successos... i moltíssim més.

3) És una eina de treball –entesa com a hobby– on cap tothom i on tothom és convidat. No cal convertir la ràdio en un casal juvenil –encara que està bé que en certa manera ho sigui– sinó que la seva riquesa hauria de consistir en la seva diversitat.

Amb aquest abecé, és presumible que, tot i que s'ha fet i s'està fent molt per millorar la nostra entitat, no podem quedar-nos de braços creuats criticant (constructivament o negativa) allò que és ràdio Sant Joan i com fa les coses.

Les 169 emissores municipals de Catalunya estan demostrant, dia a dia, que el plantejament d'una emissora municipal és del tot vàlid. També és evident, però, que la responsabilitat del seu funcionament és de tots: de nosaltres, de vosaltres, dels comerciants, de les institucions, i de totes les entitats.

Hem de continuar creixent, no solament en mitjans tècnics, sinó també en pluralitat, diversitat i idees. Tenim un gran instrument a les nostres mans i tothom, absolutament tothom, té la capacitat d'acostar-s'hi per tal de formar part d'aquesta aventura.

Us convidem a venir a la ràdio. És ecològica, divertida, gratificant, comunicativa, cultural..., i sobretot és nostra; de tots i cadascun de nosaltres.

*Josep Ma. Pérez i Martra,
director de Ràdio Sant Joan*

c/ Lliberata Ferrarons, 37 - Tels. 29 12 52 - 69 04 60
17857 **SANT JOAN LES FONTS** (La Garrotxa)

Sant Antoni, 15
Tel. 29 07 42
SANT JOAN LES FONTS

Garrotxa Solidària

A mitjan febrer de 1993 una sèrie de catalans ens vàrem constituir com a associació a fi d'aglutinar els projectes d'ajut humanitari que s'organitzen a la comarca de la Garrotxa, ja sigui per iniciativa pròpia o en coordinació amb d'altres ONG (Organitzacions no governamentals).

Els nostres objectius serien els de fer prendre consciència de les grans diferències socials que la nostra societat capitalista i competitiva genera i alhora intentar solucionar-ho mitjançant diferents campanyes de sensibilització, tenint molt en compte que el Tercer Món també el tenim a casa nostra.

Som molt conscients que la nostra aportació serà simbòlica, però efectiva en un problema concret, i vindrà com a conseqüència de la manca de respostes contundents per part de les diverses administracions. No som la solució, però sí un revulsiu i un mitjà de pressió social; si uns quants ho podem fer, per què no la societat en pes.

Voldríem deixar clar que com a grup estem oberts a tota mena de propostes i col·laboracions, ja siguin continuades o per a actuacions puntuals i que la incidència de les nostres campanyes vindrà molt condicionada pels grans mitjans de comunicació (TV, ràdios estatals, premsa...).

Fins ara hem endegat diverses campanyes: una per dotar d'un ràdio transmissor i un motor per a una canoa a una tribu de la selva amazònica, els Satere-Mawé, a fi que els diversos poblats puguin comunicar-se per tal de demanar ajut en situacions d'urgència i poder-se desplaçar amb facilitat pels camins (rius) amazònics. Com a corol·lari d'aquesta campanya hem estat enviant cartes al president del Brasil, senyor Itamar Franco, perquè es compleixin una sèrie de resolucions estatals i de la Unesco per tal de respectar els drets d'una altra tribu amazònica, els Yanomami.

Actualment, estem coordinant una campanya a fi de dotar diverses famílies de la Garrotxa de diferents electrodomèstics (neveres, rentadores...) i material com bressols, cotxets... a més d'assessorar els africans a condicionar un local, cedit per l'Ajuntament d'Olot, perquè puguin realitzar els seus actes i reunions.

En totes aquestes accions volem fugir d'un model paternalista de façana i buit de contingut; el que pretenem és assessorar per tal que les persones i col·lectius amb precarietats puguin evolucionar de la situació en què es troben. Som conscients de les dificultats que això comporta i, per tant, demanem la solidaritat de tots.

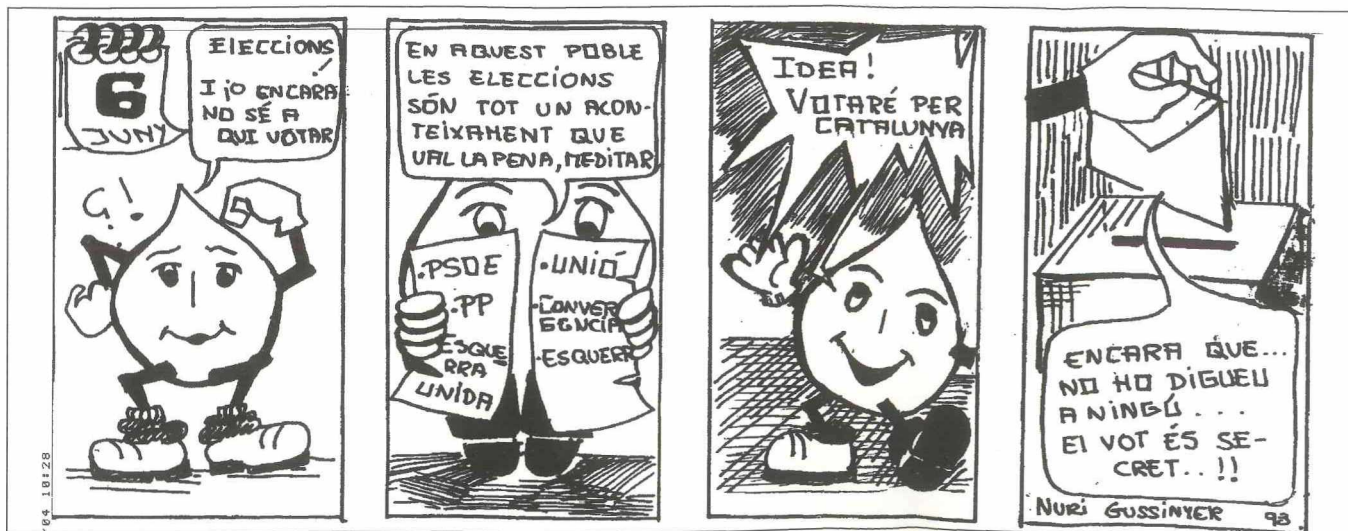
Garrotxa Solidària

calaix de sastre

Amb aquesta secció volem fer un plafó on tothom qui vulgui pot "plantar" aquells petits anuncis: per comprar i vendre coses, per posar-se en contacte amb altres persones per realitzar activitats conjuntes, etc. Tindran una extensió màxima de mig foli a màquina, encara que ens reservem el dret de retallar-ho (sense que afecti el contingut) en cas de manca d'espai. Els podeu enviar, o deixar, a la Ctra. d'Olot, núm. 53 (El Soroll de les Fonts, "Calaix de sastre"). Aquests anuncis són gratuïts. La redacció es reserva el dret de publicar-ho si no compleix els propòsits d'aquesta secció.

- ➔ Es ven pis seminou a Sant Joan les Fonts. Uns 90 m², 4 habitacions, menjador-sala d'estar amb llar de foc, bany, cuina, una plaça de pàrquing i traster gran. c/ Enric Granados. ☎. 29 04 75. Truqueu de 13.30 a 14.30 h i de 21 a 23 h.
- ➔ Es ven ordinador compatible seminou. Tel. 29 07 39.
- ➔ Es fan classes d'anglès a tots nivells. ☎ 29 00 73 (Nuri).
- ➔ Venc bicicleta per a mainada, en molt bon estat. Tel. 29 04 82, de 8 a 9 del vespre.
- ➔ M'interessa comprar bicicleta per a dona, de segona mà però en bon estat. Truqueu al ☎ 68 74 90
- ➔ Informàtica. Classes particulars. Possibilitat de fer-ho a domicili. ☎ 27 02 12

Juvinyà 93

2 de juliol. Sardanes a la Canya per la cobla Foment de la Sardana a l'antic camp de futbol, a 2/4 de 10 de la nit.

10 de juliol. Cinema a Begudà al Centre Sòcio-Cultural amb la pel·lícula "Hot shot", a 2/4 de 10 de la nit.

16 de juliol. Sardanes a la plaça Major per la cobla Ciutat de Girona, a 2/4 de 10 de la nit.

17 de juliol. Festa del barri de Santa Magdalena (programes a part).

24 de juliol. Concert de Música Clàssica a càrrec de l'Orquestra de Cambra d'Olot al Centre Cultural Santjoanenc, a 2/4 de 10 de la nit.

31 de juliol. Cinema a la Carpa amb la pel·lícula "El Guardaespaldas", a 2/4 de 10 de la nit.

1 d'agost. Festa Major de Begudà (programes a part).

Festa del barri dels Torrents (programes a part).

14 d'agost. Cinema a la plaça de l'Església de la Canya amb la pel·lícula "El Último Mohicano", a 2/4 de 10 de la nit.

20 d'agost. Espectacle folklòric a càrrec d'un grup de Finlandesos i Mexicans a la Carpa, a 2/4 de 10 de la nit.

28 d'agost. Cantada d'havaneres amb el grup La Garota, a 2/4 de 10 de la nit a la Carpa.

3 de setembre. Sardanes per la cobla La Principal d'Olot, a l'antic camp de futbol de la Canya, a 2/4 de 10 de la nit.

Ajuntament de Sant Joan les Fonts

ÉCOLE DE LANGUES

Claude

Institut Français d'Olot

**MASTRÍCULA
ESTIU
OBERT**

ANGLÈS, FRANCÈS, ALEMANY,
ITALIÀ, CATALÀ, CASTELLÀ

Esenyament assistit per ordinadors

Iniciació, manteniment, recuperacions,
preparació a 1r de BUP,
preparació a examens oficials,
classes particulars,
grups reduïts,
traduccions,
intèrprets.

Per a més informació:
AV. DR. DANÉS 18 - 17800 OLOT

TEL. 26 80 01

**anuncieu-vos
a**

El Soroll De Les Fonts

Ctra. d'Olot núm. 53

Departament de Publicitat: Tel. 29 07 39

Redacció: Tel. 27 02 12